

00

Fly

เจ้าของชุดนอนลายการ์ตูนสีครีมอ่อนบิตชี้เกียจคลาย
ความเมื่อยล้า อ้าปากหาวหวิดก่อนเบนสายตามองนาฬิกาตั้งโต๊ะ
เรียวคิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อพบว่าอีกสิบนาทิจะดีสาม มัว
แต่นั่งทำงานจนลืมเสียสนิทว่าตั้งใจเข้านอนก่อนเที่ยงคืน

เขาจะพริบตาถี่เพิ่มความชื้นชั่วคราว หลังจ้องหน้าจอโน้ตบุ๊ก
มาตั้งแต่สามทุ่ม มือเล็กคว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมาขณะเอนแผ่นหลังแนบ
ชิดกับพนักเก้าอี้ ยังไม่ทันกดปลดล็อกบนหน้าจอก็เปลี่ยนเป็นแจ้ง
เตือนสายเรียกเข้าจากบุคคลที่บันทึกชื่อเอาไว้ว่า ‘BABY’ รับสาย
เรียบร้อย เดินไปเปลี่ยนชุดนอนเป็นเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น คว่า
กุญแจรถ กระเป๋าเงิน และโทรศัพท์ ปิดไฟภายในห้องก่อนเดินออกมา
ด้วยความเร่งรีบ

เดียร์ เช็กโลกเกชันในแชต เขาจำชื่อสถานที่ได้เพราะเคยขับรถ
ไปรับเพื่อนสนิท ทว่าจดจำเส้นทางไม่ได้สักที เจ้าของร่างโปร่งเสย
ผมลวก ๆ ขณะรอลิฟต์

เขาหาวแต่ยังไม่วังจิงมั่นใจว่าขับรถไหวแบบไม่เกิดอันตราย

ปลดล็อกรถคันโปรดแล้วสวดกายเข้านั่ง เช็กความเรียบร้อยก่อน
คาดเข็มขัดนิรภัยเหมือนทุกที

เชื่อมต่อโทรศัพท์เข้ากับรถยนต์เพื่อเปิดเพลย์ลิสต์เพลงประจำ
สลับฟังเสียงบอกเส้นทางของจีพีเอส ระยะทางจากคอนโดไปจนถึง
จุดหมายอยู่ห่างกันประมาณหนึ่ง กะเวลาคร่าว ๆ คือครึ่งชั่วโมง

เขาขับรถมาตามเส้นทางเรื่อย ๆ กระทั่งใกล้ถึงที่หมาย แถวนี่
เป็นจุดศูนย์รวมของนักเที่ยวยามราตรีและผู้คนยังคงซึกไขว่ แต่
ตีสามนี้น่าจะได้เวลาปิดร้านแล้วไม่ใช่หรือไงนะ

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเพ่งหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้งหลังขับเข้า
มาจอดบริเวณด้านหน้า เช็กชื่อร้านอีกครั้งเมื่อมาถูกต้องจึงกดโทร.
ออก ทว่ารออยู่นานก็ไม่มีวีแวนว่าปลายทางจะรับสาย เขาจึงดับ
เครื่องยนต์ก่อนลงมาจากรถเพื่อไปตามหาข้างใน

“ร้านปิดแล้วนะครับ” ยามเฝ้าหน้าประตูบอกด้วยกิริยาท่าทาง
นอบน้อม

“ผมมารับน้องสาวนะครับ” เดียร์ว่าก่อนล้วงโทรศัพท์ออกมา
เพราะมันสั้นไหว พอเห็นชื่อคนโทร. เขาก็กดรับทันที “พี่อยู่นั้ร้าน
ป๊ออยู่ไหน”

(หนูอยู่ข้างใน พี่เดียร์เดินเข้ามาได้ไหม หนูแบกไอ้จิวออกไป
ไม่ไหวอะ) เจ้าของเสียงหวานงอแงไม่น้อย

“ได้ครับ แป๊บนะ” ลุงยามเปิดประตูให้โดยไม่ถามชอกแซกอีก
แต่ต้องแลกบัตรประชาชนไว้ ภายในร้านมีเพียงแสงไฟสลัวจากบน
เวที ไม่มีนักร้องนักดนตรีและเหลือผู้เข้าใช้บริการอยู่เป็นหย่อม ๆ

เขาลืมถามว่าเบ๊นี่อยู่ตรงไหน นิ้วเรียวกดปลดล็อกหน้าจอ
แล้วโทร. ออกอีกรอบ คิ้วขมวดเข้าหากันอย่างไม่สุขใจ สองเท้า
ค่อย ๆ เดินเข้ามาพลงกวาดตามองรอบกายไปด้วย ผ่านคนกลุ่ม
หนึ่งที่กำลังนั่งเล่นหมากรุก เสียงโหวกเหวกดังเป็นระยะจับใจความ
ได้ว่ามีฝ่ายหนึ่งแพ้สามตาติดแล้ว

เขาจะความสนใจจากคนเหล่านั้น เมื่อมองเห็นรูปร่างของหญิงสาวคนหนึ่งนั่งหน้าอยู่ตรงโต๊ะใหญ่ เดียร์ริบสาวทำเข้าไปหา พอเบ้เห็นหน้าเขาก็เผยรอยยิ้มกว้างทันใด

“พีโทร. หา บี้ไม่รับ”

“หือ โท. มาตอนไหน หนูไม่ได้ยินเลย ปิดเสียงไว้” เธอเบะปากแล้วชี้นิ้วไปยังเพื่อนอีกสองชีวิตที่สลับหมือดอยู่ราวกับฟองผู้ปกครอง คนหนึ่งเป็นผู้หญิงผมบ๊อบ อีกคนเป็นผู้ชายรูปร่างใหญ่ที่เดียร์รู้จักดี “เนี่ย หนูไม่รู้จะหิ้วไปยังไง ไอ้แคลร์หนูไหนนะ แต่จ๊ว หนูไม่สามารถจริง ๆ”

“บี้พาแคลร์ออกไปแล้วกันครับ เดียวพีจัดการตัวเอง” เขายื่นกุญแจรถให้เบบี้ “...แล้วรถจ๊วล่ะ”

“ทิ้งไว้นี้แหละ พรุ่งนี้ค่อยมาเอา”

“โอเค บี้ไปก่อนเลย สตาร์ตรถด้วยนะ” น้องพยักหน้ารับคำแล้วเดินนำออกไปก่อน คล้อยหลังเบบี้เขาเดินเข้าไปใกล้เด็กตัวโตกลืนแอลกอฮอล์โซยหึ่งจนแทบจมูก

เดียร์ดึงอีกฝ่ายให้นั่งตัวตรงแล้วยกแขนแกร่งมาพาดบ่าเอาไว้ จ๊วเป็นรุ่นน้องแต่รูปร่างหนากว่าเขาเป็นเท่าตัวเพราะชอบยกเวตสร้างกล้ามเนื้อ เขาแบกร่างของจ๊วออกมาด้วยความทุลักทุเลให้ตายเถอะ! เด็กอะไรตัวหนักเป็นบ้า แม้มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนแต่เขากลับเดินเอียงซ้ายที่ขวาที่เพราะไอ้เด็กขี้เมารู้สึกริ๊งแล้วปิดป้ายไปทั่ว

“เฮ้ย...พีเป็นใครเนีย! จะพาผม อีก ไปไหน...โอ้ย ปวดหัว ๆ”

“จ๊วอย่าเสียงดังได้ไหมครับ รบกวนคนอื่นเขา” เดียร์ตีแขนรุ่นน้องเบา ๆ พร้อมส่งเสียงดุ แต่มีหรือที่อีกฝ่ายจะรู้สำนึก ร้างใหญ่พยายามดันให้หลุดจากการประคองจนเขาเซไปข้างหน้าตามแรงเหวี่ยง “จ๊ว!”

นับว่าเป็นโชคดีของเขาที่มีใครบางคนเข้ามาช่วยรั้งไว้ก่อน

ไม่อย่างนั้นคงโดนเหวี่ยงหน้ากระแทกพื้นไปแล้ว ต้นแขนข้างหนึ่ง ถูกจับเอาไว้เหมือนบีบรัดแต่เบามือ พอปรับบาลานซ์ได้จึงถูกล่อยให้เป็นอิสระก่อนอีกฝ่ายจะดึงจี้วไปประคองไว้แทน

หัวใจดวงเล็กไหวสั่นยามสบกับนัยน์ตาสีรัตติกาล คนตรงหน้า ดึงดูดสายตาเป็นอย่างมาก รวากับถูกสะกดจิตให้จดจ้องโดยไม่อาจ ละสายตาไปไหน ผมสีดำขลับยาวประมาณต้นกราม มัดรวบครึ่ง ศีรษะและอันเดอร์คัตข้าง ผสมส่วนกันแล้วลงตัวอย่างปฏิเสธไม่ได้ กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ทว่าติดตรึงปลายจมูก ให้ความรู้สึกอบอุ่นแบบ ชับซ้อน น่าค้นหาและชวนประหม่าไปพร้อมกัน อธิบายยากชะมัด

“ทะเบียนรถ” เสียงทุ้มนุ่มเป็นเอกลักษณ์ดังให้หลุดออกจาก ภาวักค์ความคิด

“ครับ?” เดียร์ท้วงแล้วแสดงสีหน้างงงวยโดยอัตโนมัติ

“จะพาไปส่ง”

“จริง? ผม...” แ่นชัดว่าเจ้าของใบหน้ามีเสน่ห์ที่ต้องการคำตอบ จึงถามซ้ำขึ้นมาแบบไม่เปิดโอกาสให้เขาได้พูดจบ

“ทะเบียนรถอะไรครับ”

“วส ทะเบียนประมุขครับ” อะไรบางอย่างสั่งให้ตอบโดยไม่ ทักท้วงอีก เขามองตามสายตาของอีกฝ่ายจนพบกับกลุ่มคนที่นั่งเล่น หมากรุกอยู่อย่างสนุกเมื่อครู แต่ตอนนี้หันมาจ้องเขาเป็นตาเดียว ทั้งโต๊ะมีกันอยู่สามคน...แต่เมื่อกี้เหมือนจะมีมากกว่านี้หรือเปล่านั้น ช่างเถอะ...พินิจคร่าว ๆ แล้วมีสองคนผมโทนน้ำตาลบลอนด์ ส่วนอีกคนหนึ่งผมสีน้ำเงินไฮไลต์เทาอ่อน

“ออง วส ทะเบียนประมุข”

เจ้าของผมสีน้ำตาลคนหนึ่งลุกขึ้นมาด้วยท่าทีสบายๆ คงเป็น คุณออง ช้ายังลากเพื่อนผมสีน้ำเงินออกมาด้วย หากได้ยินไม่ผิด น่าจะซื้อคิว ทั้งคู่เดินเข้ามาจับช่วงต่ออย่างรวดเร็ว แถมไม่ว่าอะไร ลักคำ

“ขอบคุณมากนะครับ” หลังตั้งสติได้เขาจึงประกาศขอบคุณอีกฝ่ายพยักหน้าแล้วถามต่อ

“ต้องเดินออกไปส่งไหม”

“อา...ไม่เป็นอะไรครับ แค่นี้ก็ขอบคุณมาก ๆ แล้ว ขอบคุณอีกครั้งนะครับ”

“ครับ”

บทสนทนาจบลงเพียงเท่านี้ เขาผงกศีรษะเป็นการบอกลา ช่วงจังหวะกำลังหมุนตัวกลับต้นได้ยินเสียงทักพูดคุยกับเพื่อน ‘ซอสอย่าวุ่นวาย’ ตามด้วยถ้อยตัดพ้อของอีกคน ‘นาน ๆ ที่ ภูถึงจะมา ขอร้องมึงนะเนี่ย อุตส่าห์ดีลนายแบบมาใหม่ ช่วยภูหน่อยดิ’

เขารีบย่ำเท้าออกมา อยู่นานจะเสียมารยาทมากเกินไปแล้ว เมื่อถึงหน้าประตูก็สวนกับชายหนุ่มสองคนที่อุตส่าห์แบกจิวออกมาส่งให้เลยอ้าปากขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง

“คราวหลังมารับแล้วแบกเพื่อนไม่ไหว ถ้าเจอพวกผมในร้านก็เรียกได้นะ” คนผมสีน้ำเงินพูดด้วยรอยยิ้ม โชว์ฟันเขี้ยวเล็ก ๆ แล้วขอตัวกลับเข้าไปในร้าน

ทั้งกลุ่มล้วนมีเสน่ห์ แต่ทุกคนแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะคนเมื่อครู...หรือเพราะเขาให้ความสนใจเกินใครก็ไม่แน่ใจ เดียร์สะบัดศีรษะไล่ความคิด เดินตรงไปหาน้องสาวที่ยืนพึงรกรออยู่ ขึ้นลิลากว่านั้นคงได้กลับถึงห้องหกลมเช้าพอดี

“หนูขอโทษนะ เมื่อก็พวกพี่เขาบอกว่าจิวแสดงฤทธิ์เดช มันน่าฟาดนัก”

“ถ้าจิวตื่นบอกให้เอาขนมปังมาถัโทะเลย” เดียร์ว่าพลางหัวเราะ เขาเดินอ้อมไปประจำตำแหน่งคนขับ พอเบบี๋ขึ้นรถมาแล้วจึงเอ่ยต่อ “นอนคอนโดบี๋หมดเลยนะ”

“อ้อ เดียวหนูจะคิดบัญชีพวกมันให้หมด เนี่ย ว่าจะไม่กวนพี่เดียร์แล้ว สุดท้ายต้องให้ออกมารับหนูอีก”

“แค่นี้เอง”

เราเป็นพี่น้องที่อายุห่างกันสองปี เวลามีปัญหาจะเล่าให้กัน ฟังเสมอ ตั้งแต่เรื่องครอบครัว การเรียน หรือกระทั่งเรื่องรัก พวกเขา นอนคนละคอนโด เพราะมหาวิทยาลัยอยู่คนละฟาก เบบี๋ขี้นรถ ไม่เป็นแถมไม่คิดอยากเรียนด้วยซ้ำ เวลาไปไหนมาไหนเลยฟังรถ โดยสารเป็นส่วนใหญ่หรือใช้งานจีว เดียร์จึงสั่งไว้ว่าถ้าไปข้างนอก แล้วกลับไม่ได้ให้โทร. หาทันที

เขาใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะมาถึงคอนโดของน้องสาว ซึ่งอยู่ ห่างจากฝั่งเมื่อครู่มากพอควร เดียร์หิ้วเพื่อนของเบบี๋ขึ้นห้อง เช็ก ความเรียบร้อยแล้วเช็ดตัวไ้เด็กขี้मारอบหนึ่ง กลิ่นแอลกอฮอล์จะได้จางลงบ้าง

“ถ้าไม่ได้พี่เดียร์หนูตายแน่ๆ” เธอเบะปากแล้วกะพริบตา ออดอ้อน หลังพี่ชายช่วยเคลียร์ทุกอย่างเสร็จสรรพเลยออกมาส่ง หน้าประตู “กลับถึงห้องแล้วบอกหนูด้วย”

“ครับ บีไปอาบน้ำนอนได้แล้ว มีอะไรก็โทร. มา”

“อ้อ ขี้นรถดี ๆ นะ”

เขายิ้มรับแล้วขอตัวกลับ ระหว่างทางลงลิฟต์ก็คลำหากระเป๋า เงิน เมื่อครู่ร้านจึกหน้าคอนโดของเบบี๋เปิดแล้วเลยตั้งใจจะซื้อไป ไว้กินหลังตื่นนอน ขณะหาแบกร้อยหัวคิ้วก็ขมวดเข้าหากันมุ่น

ไม่มีบัตรประชาชนในช่องเก็บบัตร

เดียร์หงุดหงิดตัวเอง เขาลืมบัตรประชาชนเอาไว้กับลุงยาม ร้านนั้น จะให้ขี้นรถวนกลับไปตอนนั้นก็ไมไหวแล้ว ร่างกายต้องการ นอนมากกว่า เขาเชิร์ชหาซื้อร้านในอินเทอร์เน็ต คัดลอกเบอร์ติดต่อ มาแล้วกดโทร. ออก ภาวนาให้ใครสักคนรับสายนอกเวลาทำการ

เสียงสัญญาณดังอยู่พักใหญ่จนถอดใจ ทว่าความโชคดียกเกิด ขึ้นกับเขาเป็นครั้งที่สอง เมื่อปลายทางรับสาย ลมหายใจร้อนพวย ออกอย่างโล่งอก นึกว่าต้องวนรถกลับไปเองแล้ว

“สวัสดีครับ ร้านฟอรัจน์ใช้ไหมครับ”

(ใช้ครับ ฯ) คนฟังกลืนน้ำลายลงคอ

เสียงคนผมน้ำเงินที่ชื่อคิวนี่ เป็นเจ้าของร้านนั่นแหละ

(ติดต่อเรื่องไหนครับ ตอนนี้น้ำร้านปิดแล้วน้ำ เปิดอีกทีตอนสามทุ่มครับผม)

“ผมคือคนที่เพิ่งไปรับน้องกลับมาอะครับ” เดียร์เลียริมฝีปากขณะก้าวเท้าออกมาจากคอนโด หยุดยืนอยู่ข้างรถเพื่อคุยโทรศัพท์ “พอดีลืมบัตรประชาชนไว้ ฝากคุณช่วยเก็บไว้ให้หน่อยได้ไหมครับ เดี่ยวผมค่อยไปเอา”

(อา...แป็บนะครับ...ขอสเดินไปดูกล่องบัตรให้หน่อยดิ อันบนสุดอะ เขาชื่ออะไร ไม่ใช่สิ เฮ้ย) ปลายทางโหวกเหวกเหมือนลืมนึกว่าเขาอยู่ในสาย ‘อันนั้นคนเมื่อก่อน เขาของบนสุดไง บนสุดดด โอ้ยไอ้เวรนี่’ นั่นเป็นประโยคที่ได้ยินก่อนคนพูดสายจะหายไปครึ่งหนึ่ง แล้วกลับมาพร้อมคำถาม (คุณทิวากานต์ใช้ไหมครับ)

“ใช้ครับ” ตามอารมณ์ไม่ทันเลยเชียว

(ขอโทษด้วยนะครับ ลุงยามลืมนึกให้)

“ไม่เป็นไรครับ ผมก็ลืมเหมือนกัน”

(ถ้าคุณมาแล้วเจอกับลุงยามได้เลย หรือจะเดินมาหน้าเคาน์เตอร์แจ้งชื่อก็ได้ครับ)

“ขอบคุณมากครับ ผมไม่รบกวนแล้ว”

(ครับผม มีอะไรก็โทร. ติดต่อเบอร์นี้ได้เลยนะ)

“ครับ” ตอนกำลังจะกดตัดสาย เขาได้ยินเสียงของใครบางคนแว่วเข้ามาทำให้ต้องถือโทรศัพท์แนบหูค้างไว้ก่อน

(วุ่นวายน่าซอส)

พูดคำนี้ซ้ำอีกแล้ว คงรำคาญคนชื่อซอสน่าดูเลยใช้ไหมนะ เดียร์เม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง ไม่อยากเสียมารยาทมากกว่านี้หรอก ทว่าบทสนทนาอันไหลลื่นทำให้เขากลายเป็นคนไม่ดีชั่วขณะ

(ช่วยกูน้อยย)
 (ไม่ต้องไปช่วยแม่งเลย ขอสมันกวนตีนกู)
 (คนละเรื่องกันเถอะลัด ถ้ามันไม่ช่วย มึงจะต้องมาช่วยไอ้คิว)
 (ไม่ไวย ให้กูถ่ายได้แก้อีกบาน...ไอ้ฮ้อง มึงอะ)
 (กูเข้าบริษัทตอนบ่าย มึงช่วยๆ มันไปเหอะเพย ไม่งั้นแม่งก็
 เร้าหรืออู้อยู่เนี่ย)
 (ไอ้ขอสคนนี้ ไม่ค่อยได้ขอร้องอะไรมึงเลยนะเพย)
 (มันเล่นใหญ่วะ)

เป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อนทั้งสาม เขายังไม่ได้ยินเสียงของ
 คนที่กำลังถูกคาดคั้นตอบกลับเลยตั้งแต่ประโยคแรก แล้วนี่เขา
 คาดหวังให้อีกฝ่ายตอบทำไมนะ
 อยากได้ยินเสียงเธอ อ่า ก็คงใช่...

(ไอ้เพยยย)
(ทำไมวุ่นวายจังขอส)

ถึงจะเป็นน้ำเสียงติดรำคาญ ทว่ามาพร้อมด้วยเสียงปรบมือ
 เปาะๆ ราวยินดี ตกลงยอมช่วยแล้วนั่นแหละ จากประโยคเมื่อกั
 เนียนะ แต่เขามีสิทธิ์ไปยุ่งเรื่องของคนอื่นเสียที่ไหน เดียวรดตัดสาย
 เมื่อนึกได้วานิสัยไม่ดีมากเกินไปแล้ว

เขาเข้ามานั่งประจำตำแหน่งคนขับ พิมพ์แชตทิ้งไว้ให้เพื่อน
 สนทนาว่า ‘พรุ่งนี้ไปฟอรจูนด้วยกันหน่อย เรื่องยาวมาก ๆ เดียวตื่น
 แล้วจะโทร. ไปเล่าให้ฟัง ขอนอนก่อน’

ต่อให้พยายามสลัดภาพคนคนนั้นออกไปจากความคิด แต่
 ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทั้งรูปร่าง หน้าตา ทรงผม กระทั่งน้ำเสียงสามารถ

ดึงดูดผู้คนรอบข้างให้หันไปสนใจได้เป็นอย่างดี

เหมือนนายพรานไม่ได้ตั้งใจล่า

แต่ให้เหยื่อวิ่งไปติดกับดักเอง

จนถึงตอนนี้ยังเห็นภาพชัดเจน แค่นี้ก็นัยน์ตาคุ้มหัวใจก็
เต็มระริว ไม่แนใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง แต่เขาคาดหวังว่าตอน
ไปเอาบัตรคืนจะได้พบกันอีก หรือพูดอย่างง่าย ๆ นั่นก็...

คนที่ชื่อเพยนะ

อยากเจออีกรอบชะมัดเลย

01

Play a game of chess

เสียงเพลงแจ๊สเดือนสายเรียกเข้าปลุกคนจ๋วยเงี้ยวให้ตื่นจาก
ภวังค์ความฝัน เปลือกตาเปิดขึ้นก่อนหยีตาเล็กน้อยเมื่อแสงหน้าจอ
สว่างจ้าจนปรับโฟกัสไม่ทัน เขากดรับสายแบบหูโดยไม่อ้าปากเอ่ย
อะไรสักคำ

(บ่ายสองแล้ว จะลุกได้ยัง)

“...” คนสะสมสะสมสะสมตาอีกครั้งแล้วเอาโทรศัพท์มาเปิดดู
เวลา บ่ายสองยี่สิบหกนาที่ “ลูกก็ได้...ทำไมไม่โทร. ปลูกอะ”

(กูเป็นห่วงไง เห็นมึงนอนไม่พักมาเลย)

“ขอความจริง” เดียร์บิดชีเกียจแล้วลุกขึ้นนั่ง เขาไม่เชื่อคำพูด
ของเพื่อนสนิท รู้จักกันมาเป็นสิบปีทำให้รู้ได้รู้พุงกันหมดแล้ว หัน
มองสภาพตัวเองผ่านกระจกเงาบานใหญ่ที่ตั้งเอาไว้ หัวฟูเป็นรังนก
เลยคงต้องไดรีใหม่อีก

(กูเก็บความมอยากรู้ยากเห็นของตัวเองมาตั้งแต่เก้าโมง มึง
หนีไปเที่ยวฟอรจูนมาตอนไหน ทำไมไม่บอกกูอะว่าจะไป ไม่งั้นกูก็
ชวนมึงแล้ว ละกลับห้องมาได้ไง ขับรถไหวเหวอ)

“ไม่ ใจเย็นได้ไหม ตอบไม่ถูกแล้ว” เรียวคิ้วขมวดเข้าหากัน เป็นปม หน้ายู่เล็กน้อยขณะไล่ทบทวนคำถามของปลายสาย “เมื่อคืนไม่ไปฟอร์จูนมาหรือ”

(เออติ นี่กูจะชวนมึงไปธุระกับกูด้วย)

“วันไหน”

(วันนี้ ตอนนี เดี่ยวนี้ กูอยู่หน้าคอนโดมึงอะ ลงมารับหน่อยดิ)

“มาแบบนี้อีกแล้วนะ” เดียร์พรวลมหายใจออก ไม่ชอบโทร. ปลุกแล้วบอกว่ายู่ได้คอนโด ไม่ใช่ไม่ชอบใจหรอก แต่เตรียมตัวไม่ทัน ลงจากเตียงได้ก็ก้าวขาฉับๆ คิดจะเดินเข้าห้องน้ำแต่ต้องเอ่ยถามคนปลายสายก่อน “ล้างหน้าก่อนได้ไหม”

(มายยยย ลงมารับกูก่อน มีเรื่องจะเล่าให้ฟังด้วย) ไม่หยวนจนเขายอมใจอ่อนเหมือนทุกที

“ถ้าคราวหน้ามาแบบนี้อีก จะปล่อยให้อึนรอจนกว่าเราจะอาบน้ำเสร็จ” ถึงจะพูดแบบนี้แต่เขาไม่เคยทำได้หรอก สุดท้ายก็ใจอ่อนยอมเดินลงไปหาอยู่ดี

(โห กูรอจนแข็งเป็นหินแน่ๆ)

“เวอร์ กำลังจะลงแล้ว” เขาตัดสาย เอาโทรศัพท์ใส่กระเป๋าเสื้อไว้ เดินตรงไปทางลิฟต์ทันที ห้องโดยสารเคลื่อนตัวขึ้นมาชั้นหก ก่อนลดระดับลงมายังชั้นหนึ่ง เดียร์ก้าวขาไวๆ ไปทางหน้าประตู เพื่อแตะคีย์การ์ดให้เพื่อนสนิทที่ยืนทำหน้าแป้นเล่นอยู่เข้ามาได้

“มึงออกไปชุดนี้หรือ” ไม่เลิกคิ้วเมื่อพิจารณาสภาพของเพื่อนสนิท ซึ่งอยู่ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น

“อ้อ ให้เราเล่าก่อนหรือไม่เล่าก่อน”

“มึงอะเล่ามาก่อน ทำอืท่าไหนถึงไปโผล่นั้นได้”

“ไปรบปีแล้วลืมนั้บตรประชาชนไว้เลยจะไปเอา เล่าเรื่องของไม่มา” เดียร์ตอบกลับราวเป็นเรื่องราวธรรมดาขณะเอื้อมมือกดลิฟต์ขึ้น

ชั้นพักของตนเอง

“อ้าว แค่นี้อะนะ” แทบอยากไขกักกับผนังลึฟต์ อุตส่าห์เผ้ารอตั้งแต่เก้าโมงเป็นกังวลว่ามันมีปัญหอะไรหรือเปล่า แต่ลืมไปว่าหน้าอย่างไ้เดียร์ถ้ามีปัญหาก็คงสุดจะทนแล้ว

“ใช่ จะเอาแค่นี้ เราช่วงเลยขี้เกียจพิมพ์” เขาถอดรองเท้าหน้าประตู ก่อนเดินดุ่ม ๆ เข้าห้องน้ำ บีบยาสีฟัน เดียร์วัดสายตาขึ้นมองผ่านกระจกเงาเห็นเพื่อนสนิทเดินตามหลังมาแล้วยืนฟังอยู่ตรงขอบประตู เมื่อเพื่อนไม่พูดอะไรจึงถามด้วยเสียงอู้อี้ “จะเล่าตอนไหน”

“ตอนนี้แหละ เมื่อวานกูไปกับไอ้ว้าพแล้วก็พวกไอ้เมตอนห้าทุ่มมั้ง ละกูไปเจอพี่คนหนึ่ง เขามาชวนไปลองถ่ายงาน”

“งาน?” เดียร์ท้วงด้วยความสงสัย “แหมมองในฉบับเหรออ”

“มึงใจเย็นละฟังกูนะ... พี่เขาเป็นช่างภาพอิสระก็หานางแบบนายแบบไปเรื่อยอะ เขาชวนไอ้หว่าด้วย” ไม่เข้าใจดี ปกติเดียร์ไม่ใช่คนที่จะไว้ใจใครง่าย ๆ เว้นเสียแต่ว่าคนคนนั้นจะถูกใจมันนั่นแหละ “จริง ๆ พวกกูตอบตกลงไปเรียบร้อยแล้ว แต่ไอ้หว่าเพิ่งโทร. มาบอกเมื่อเช้าว่ามันจะพาหมาไปหาหมอละส่งกูไปเช็กก่อนว่าจริงหรือหลอก”

“ไม่มั่นใจแค่นี้ว่าไม่ใช่พวกมิจจาซีฟ” หากเป็นเขาคงปฏิเสธตั้งแต่แรกเลยด้วยซ้ำ

“หน้าตาก็ดูเชื่อถือได้นะ”

“หน้าตาไม่ได้เป็นเครื่องวัดความน่าเชื่อถือสักหน่อย” เดียร์ย่นจมูกแล้วเปิดก๊อกน้ำเพื่อชำระล้างใบหน้าให้สะอาด ครว้าผ้าขนหนูบนราวมาเช็ดแล้วหมุนตัวกลับไปมองหน้าเพื่อนสนิท “ไม่ว่าจะให้เราไปช่วยเช็กเหรออ”

“ได้ไหมล่ะ”

“แลกกับพาไปเอาบัตรประชาชนนะ”

“ดีล เพราะนั่นมีงบอาบน้ำแต่งตัวเลย อนุญาตเขาไว้ตอนสามโมงครึ่ง” ไม่ว่าพาลงปิดประตูห้องน้ำให้ เดินมาเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบเอาชุดเสื้อเชิ้ตแบบที่เดียวใส่ประจำออกมาวางไว้

เขาสนิทกับเดียร์มาตั้งแต่สมัยมัธยมต้นจนถึงมหาวิทยาลัยปีสาม นับรวมๆ แล้วเกือบสิบปีเห็นจะได้ แคมป์บ้านของพวกเขายังอยู่ใกล้กันอีก พอจบมอปลายคิดว่าจะได้แยกย้าย แต่เปล่า ด้วยความชอบส่วนตัวจึงเลือกเรียนคณะและสาขาวิชาเหมือนกัน นั่นเป็นผลให้สอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกันด้วย

ถึงอย่างนั้นไลฟ์สไตล์ของพวกเขาต่างกันคนละโยชน์ ไม่ชอบเที่ยวกลางคืน เรียกว่าใครบอกขับไหนดิฉันก็ไปเหยียบร้านมาหมดแล้ว ส่วนไอเดียร์นะหรือ...ชีวิตวันๆ หมกอยู่แต่ในห้อง แต่เช้าจะปฏิเสธสังคม เรียกว่านานครั้งถึงออกมาสังสรรค์ดึกว่า

“ไม่ เอาต่างหูในตู้ให้หน่อย” เจ้าของห้องเดินพันผ้าขนหนูออกมาหลังอาบน้ำเสร็จ เส้นผมเปียกชื้น หยดน้ำยังเกาะพราวอยู่ตามตัว

“มีงีเซ็ดตัวก่อนได้ไหมเนี่ย”

“นั่นเลือกเสื้อให้แล้วเหอ” เดียร์ไม่ตอบคำถาม หมุนตัวคว้าเอาผ้าขนหนูอีกผืนมาเช็ดร่างกายให้แห้ง อีกฝ่ายรู้ใจเสมอว่าเขาชอบแต่งกายอย่างไรเวลาออกไปทำธุระที่ไม่เป็นทางการ

คนเปลือยท่อนบนเดินไปหย่อนตัวลงนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง จัดการไคร้ผมและทาครีมบำรุงจนเสร็จสรรพ จากนั้นจึงเอาต่างหูห่วงขนาดสิบมิลมาใส่

เดียร์เจาะหูข้างซ้ายหนึ่งรู ส่วนอีกข้างสองรู บนหูขามีต่างหูรูปผีเสื้อประดับอยู่ด้วย ซึ่งเป็นอันที่ใส่แล้วไม่เคยถอดเพราะเบบีเป็นคนซื้อให้ เว้นเสียแต่ถอดมาทำความสะอาดสัปดาห์ละครั้ง

“หิวปะ จะกินอะไรก่อนไหม” ไม่ไม่ได้คิดไปปูปับปิบ อย่งไรก็ต้องเป็นห่วงปากท้องของเพื่อนไว้ก่อน

“ยังไม่หิวอะ ค่อยไปหาดูแถวนี้แล้วกัน...ไปรอ嘛นะ เรา
ก็เกียจขับ กลับมาส่งด้วย”

“งั้นคืนนี้ชวนพวกไอ้ว้าฟไปฟอร์จูนปะละ ไหนๆ ก็ต้องไปเอา
บัตรมึงอยู่แล้ว เทียวทีเดียวค่อยกลับมาอน”

“ยังงี้ก็ได้” เดียร์เอ่ยขณะหยิบรองเท้าผ้าใบมาสวม “เราปิด
ไฟห้องน้ายังนะ”

“ปิดแล้วจ้าพ่อคุณ” ไมค์ยิ้มก่อนเป็นฝ่ายปิดประตูห้องให้
หมุนลูกบิดอีกครั้งเพื่อเช็คว่าล็อกแน่นหรือยัง หลังจากนั้นจึงตรงมา
ชั้นล่างเตรียมออกเดินทาง

“ไปถูกใช้ไหม”

“ถูก...เออ เขาให้นามบัตรกูมาด้วยนะ” ไม่ว่าเปล่ายังล้วง
กระเป๋าสตางค์แล้วโยนให้คนข้างกาย “เอาไปดูหน่อย”

เดียร์เปิดกระเป๋าสตางค์ของไมค์ หยิบนามบัตรมาพลิกดูทั้ง
หน้าหลัง ออกแบบอย่างเรียบง่ายด้วยสีขาว ครีมน้ำตาลอ่อน
แต่เป็นเอกลักษณ์ ใช้กระดาษผิวเรียบแต่ดูพิเศษด้วยกลิตเตอร์

ไล่ใกล้สะดุดตาเขียนเอาไว้ว่า ‘MIDNIGHT FEI’ ริมฝีปากยิ้ม
เข้าหากันโดยอัตโนมัติ เขากดสายตาลงต่ำ บรรทัดแรกสุดระบุข้อมูล
จำเป็นอย่างวันเปิดทำการ

ร้านหยุดทุกวันอาทิตย์ สตูดิโอเปิดตอนเที่ยงถึงห้าโมงเย็น
และร้านสักเปิดสามทุ่มจนถึงตีสอง มีช่องทางการติดต่อเพียงแค่
ที่อยู่ของร้าน เบอร์โทร. และชื่อจริงอย่าง ‘Sippakorn T.’

“เป็นร้านสักด้วย”

“หือ เหรออะ” ไมค์ท้วงแต่ไม่ได้หันมอง “กูเห็นพี่เขาบอกเป็น
แค่สตูดิโอเฉยๆ”

“สตูดิโอเปิดเที่ยงถึงห้าโมง แต่ร้านสักเปิดสามทุ่มถึงตีสอง
เปิดดึกขนาดนั้นจะมีคนไปสักหรอ”

“มีดิ” เขาหัวเราะ ปลายเท้าเหยียบเบรกก่อนรถยนต์จะค่อยๆ

จอดสนิทติดไฟแดง “มึงเงือกค้ำ”

“ไม่เห็นมีเพจให้เข้าไปดู จะรู้ได้เงือกสัทสวหรือเปล่า” เดียร์ ย่นจมูก เรื่องสัทเขาคิดเอาไว้พักใหญ่แล้ว ทว่ายังไม่เจอร้านถูกใจ ยังเลือกกรอยสัทไม่ได้และอีกหนึ่งเรื่องคือกลัวเจ็บ... “เรายังกลัวเจ็บ อยู่เลย”

“แหม เจาะสะดือของมึงน่าเจ็บกว่าอีก” ไม่ทำท่าทิ่มชนหัวลูก เขาเป็นพวกไม่ชอบความเจ็บปวดทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวเองทั้ง ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เพราะงั้นไอ้เรื่องเจาะหู เจาะสะดือ หรือสัทนะ ปิด ทิ้งไปได้เลย

ส่วนเดียร์...โคตรชอบ

“เจ็บเหมือนมดกัด”

“ไปหลอกหมางู้น กูไม่เชื่อ” ไม่เบะปากก่อนหันกลับไปที่ ความสนใจท้องถนนตรงหน้า “รอไปถึงสตูดิโอ ก่อนแล้วกัน เพื่อเรามี รูปปะๆ ไว้มึง”

“ถ้าสวylvะ”

“สวylvก็สัทดิ”

“ยังไม่มีลายจะสัทเลย...งั้นถึงร้านเดียวเราถามดีกว่า”

“ถามอะไร”

“รับออกแบบลายสัทด้วยหรือเปล่า”

รถยนต์แล่นเข้าสู่ซอยแห่งหนึ่งย่านทองเที่ยว แถวนีมีร้าน อาหาร คาเฟ่เรียงรายเต็มสองข้างทาง ช่วงกลางวันคงคึกคักน่าดู งั้นคงไม่แปลกหรอกมั้งหากสตูดิโอนี้จะไม่มีเพจเอาไว้ลงรูป วอล์กอิน เขาก็จบแล้ว

“มึงช่วยหาหน่อยดิ เขาบอกเป็นบ้านสี่ชั้น มีรั้วสิ...”

“รั้วดำข้างหน้า” เดียร์เอ่ยทันที

บ้านหลังหนึ่งโดดเด่นมาแต่ไกลด้วยรั้วสีดำ มีป้ายแอลอีดีระบุ

ชื่อเอาไว้ คาดว่าคงซื้อสองหลังติดกันแล้วรีโนเวตใหม่เพราะหลังใหญ่กว่าชาวบ้าน บริเวณด้านหน้าปลูกต้นไม้สูงจนเกือบถึงชั้นสองไว้ต้นหนึ่ง รอบนอกเป็นผนังปูนเปลือยผสมผสานกับสีขาวอย่างลงตัว มีรถยนต์จอดอยู่ด้านในสองคัน กระนั้นยังเหลือพื้นที่ว่างอีกหนึ่ง

“ลองโทร. ถามใหม่ว่าจอดตรงไหนได้บ้าง”

“พี่เขาบอกถ้ามาถึงกดกริ่งได้เลยอะ” ไม้มั่มริมฝีปากขณะจอดเทียบอยู่หน้าร้าน “มึงไปกอดหน่อย”

เดียร์ยอมลงจากรถไปกดกริ่งแต่โดยดี เขาแหงนหน้ามองบนระเบียงชั้นสองซึ่งมีไม้เลื้อยพันอยู่เป็นแผง ข้างกันเป็นหน้าต่างบานใหญ่แต่ติดฟิล์มที่ทำให้มองทะลุเข้าไปไม่ได้ ชั้นสามเป็นระเบียงเปล่า ๆ และด้านบนสุดคงเป็นดาดฟ้า เขากลับมาให้ความสนใจตรงหน้าอีกครั้ง บริเวณชั้นหนึ่งประตูเป็นกระจก มีโลโก้ร้านแปะอยู่พร้อมเวลาเปิดปิดร้าน

ยืนรออยู่สักพักบานประตูก็เลื่อนออกมาพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่ง สะดุดตาด้วยโทนผมสีน้ำตาลบลอนด์ เดียร์เพลอชมวดคิวเข้าหากัน รูปร่างเหมือนเขาเพิ่งเคยพบ...ยิ่งแนชิดมากขึ้นเมื่ออีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้แถมทำหน้าเหลือใจ

“อ้าว...คุณ เมื่อคืนนี้”

“สวัสดีครับ” เดียร์ผงกศีรษะทักทาย ก่อนเบี่ยงตัวเล็กน้อยตอนคนบนรถลดกระจกลงแล้วชะโงกหน้าออกมา

“พี่ ผมเอง ๆ นั่นเพื่อนผม” คนด้านในรีบเปิดประตูรั้วแล้วก๊วกมือเชิงบอกให้ขับรถเข้าไปจอด เดียร์พรวนหายใจเล็กน้อย อะไรมันจะพอเหมาะพอเจาะอย่างนี้ แต่คนตรงหน้าเขาชื่อซอส ถ้าอย่างนั้น ‘MIDNIGHT FEI’ ก็...

“หวัดดี ๆ เฮ้ย บังเอิญวะ เมื่อคืนว่าจะชวนมาแล้ว แต่เพื่อนปิ่นว่าที่ไปดีลมาก็เอาให้รอดก่อน” ชายหนุ่มหัวเราะพลางหันไป

มองหน้ารุ่นน้องที่เพิ่งรู้จักกันเมื่อคืน “เออ พี่ชื่ออะไรนะ”

“ผมชื่อเดียร์ครับ” เขาตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เข้ามาข้างในก่อน”

ก่อนได้เดินตามเข้าไปมีหรือคนช่างสงสัยอย่างไ้จะไม่หันมาถามว่าเป็นมาอย่างไร

“มึง...”

“เมื่อคืนแบกจิวไม่ไหว พี่ชอสกับเพื่อนเขาเลยมาช่วย เพิ่งรู้เหมือนกันว่าดีลไม้ไว้” แปลว่าที่พี่ชอสคุยกับกลุ่มเพื่อนเมื่อวานคือให้มาช่วยถ่ายไม้กับหว่า “บังเอิญจริงๆ นั่นแหละ”

สองเท้าเดินตามต้อยๆ ใจความเย็นตกระตปวิรันทันทีที่เข้ามาภายใน เพดานชั้นหนึ่งสูงโปร่ง ด้านขวามีชุดโซฟารับรองแขกกับโต๊ะกระจกใสตั้งอยู่ ส่วนด้านซ้ายเป็นห้องกระจกซึ่งมีโต๊ะประชุมตัวยาว ตู้เย็น และโต๊ะคอมพิวเตอร์

“มานั่งนี่ๆ” ชอสหย่อนสะโพกลงบนโซฟา เหลือพื้นที่ให้รุ่นน้องสองคน “พี่อธิบายก่อนแบบรวดเร็ว วันนี้จะให้ไม้ลองถ่ายรูปกับรองเท้าดู”

“ครับ แล้วหาไม่ได้มาเป็นอะไรไหมพี่” เขาลืมโทร. บอกพี่ชอสเสียสนิท “มันติดธุระด่วนอะ”

“อ้าวเหอ เออ ก็ว่าทำไมไม่เห็น นึกว่าตามมาทีหลังไม่เป็นไรๆ ตอนแรกก็คิดว่ามากันหมดเลยจะให้เพื่อนมาช่วยถ่าย” เดียร์เลียริมฝีปาก เขารู้ดีว่าเพื่อนที่หมายถึงนั่นคือใคร แต่จะให้โผล่ออกไปคงผิดสังเกตแน่ๆ เมื่อคืนดันแอบฟังนี่

“แล้วสตูฯ พี่อยู่นี่เลยเหอ” นายแบบทดลองถามด้วยความคางใจ ดูแล้วเหมือนเป็นบ้านมากกว่าสถานที่ทำงานเสียอีก

“ปกติพี่ทำงานสตูฯ ใหญ่ แต่เวลาทดลองงานจะมาใช้ที่นี่แทนมันสะดวกกว่า”

“เป็นร้านสักด้วยใช่ไหมครับ” หนนี้เป็นเดียร์ที่ถามออกไป

เพราะอยากรู้ “ผมเห็นในนามบัตร”

“ใช่ ๆ คนสักมันเป็นเจ้าของที่นี้แหละ” ซอสยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน “ห้องสักอยู่ชั้นสอง ถ้าสนใจจะลองดูก่อนก็ได้ละ อยู่ติดกับห้องถ่ายรูปเลย”

“ถามอีกนิดได้ไหมอะพี่ คือแบบไม่มีเพจหรือ ผมลองเช็ชชื่อดูไม่เห็นเจอเลย” ไม่เอ่ย

“ไม่มีหรอก มันไม่ชอบความวุ่นวาย ไม่รับวอล์กอินด้วยนะ ถ้าจะสักก็แบบปากต่อปากแล้วโทร. มาจองคิวอะ” ซอสหัวเราะอีก หันตอนน้องทั้งสองคนแสดงสีหน้าประหลาดใจ เขาเคยงงเหมือนกันว่าทำไมถึงเป็นระบบนี้ แต่ด้วยนิสัยของเพื่อนก็พอเข้าใจได้แหละ “มา ๆ เดี่ยวพาขึ้นไปดูข้างบน”

“ไม่ขึ้นไปก่อนเลย เราขอเข้าห้องน้ำแป๊บหนึ่ง” เดียร์เอ่ยก่อน คนเคยชินกับที่นี่จะเอื้อมมือเปิดสวิตช์ไฟห้องน้ำให้ซึ่งมันอยู่ใต้บันไดพอดิ เขาผงกศีรษะรับคำเมื่อพี่ซอสบอกว่าเสร็จแล้วสามารถตามขึ้นไปได้เลย

เจ้าของร้านโปร่งเข้าห้องน้ำจัดการธุระส่วนตัว เช็คความเรียบร้อยของตนอีกครั้งหน้ากระจก ล้างมือด้วยสบู่ที่จัดวางเอาไว้ให้ กลิ่นหอมอ่อน ๆ เหมือนสมุนไพรอะไรสักอย่าง เดียร์เช็ดมือด้วยกระดาษแล้วโยนมันลงถังขยะก่อนเดินออกมา

เขาก้าวเท้าไปทางบันได ช่วงจังหวะเงหน้าขึ้นมอง กลับมีใครบางคนเดินลงมาพอดิ แต่อีกฝ่ายไม่ได้มองเขาเพราะกำลังสนใจกล้องโปรในมืออยู่ หัวใจดวงเล็กไหวสั่น ท่อนขาข้างซ้ายของอีกฝ่ายมีลายสักรูปนกเกาะกิ่งไม้โผล่พ้นกางเกงขาสั้นออกมา เดียร์ลอบกลิ่นน้ำลายพลางเก็บสีหน้าให้เรียบเฉย

คนด้านบนชะงักปลายเท้า คงรู้แล้วว่ามิเขาเียนอยู่ตรงนี้ ต่างสบตากันชั่วขณะหนึ่ง นัยน์ตาคู่คมยังคงเป็นสิริตติกาสดุดน่าค้นหา เหมือนเมื่อคืน อีกฝ่ายรวบผมครึ่งศีรษะแต่มีปอยผมบางส่วนปรก

ลงมา คาบบุหรีที่ยังไม่ได้จุดไฟไว้ เขามองคนตรงหน้าใช้นิ้วคืบมัน
ออกมาแล้วใส่ลงในกระเป๋ากางเกง

“ไ้” เพียงแค่ได้ยินเสียงก็รู้สึกเหมือนตกลงในห้วงภวังค์

“คือ...เมื่อคืนขอบคุณนะครับ” กระจกกระจ่ออย่างอธิบาย
ไม่ถูก อยากตบหน้าตัวเองสักที ไม่มีเรื่องอื่นจะพูดแล้วหรือไ้ แต่
จะให้ท้ากว่าเป็นอย่างไ้บ้างนั้นก็ดูแปลกไปหน่อยไหม

“ครับ”

“คุณเป็นเจ้าของที่นี่หรอ” เดียร์ถามออกไปตามความคิด
อีกฝ่ายพยักหน้าแล้วเบา ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทุกท่วงท่าชวนให้รู้สึก
วูบไหว เขาเงียบเพราะไม่รู้จะสานบทสนทนาอย่างไ้ คิดถอยปลาย
เท้าเพื่อให้เจ้าของสตูดิโอได้ก้าวลงมา ทว่าเสียงทุ่มต่ำถามขึ้นเสีย
ก่อน

“แล้วเมื่อคืนถึงก็ไ้”

“หมายถึงผมถึงห้องก็ไ้หรอ” เขากะพริบตาปริบ ทบทวน
แล้วเข้าใจได้อย่างนั้น พออีกฝ่ายยืนยันด้วยการผงกศีรษะเลยตอบ
กลับไ้ “เกือบหกโมงครับ ดีที่ผมไม่ต้องวนรถกลับไ้เอาบัตร”

“ขอโทษแทนด้วย” เพยเอ่ยเสียงเรียบ ลุงไทชอบลืมนินบัตร
ให้แก่ผู้เข้าใช้บริการบ่อยๆ มีการตักเตือนบ้างแต่ไม่ได้คิดจะไล่ออก
เพราะทำงานอยู่ด้วยกันมาหลายปี “ลุงไทขี้ลืม”

“ไ้เป็นไรหรอครับ ผมก็ลืมเหมือนกัน บัตรตัวเองแท้ๆ”
เดียร์เอ่ย ขยับเท้าถอยหลัง “คุณจะลงไหม”

ฝ่ายนั้นส่ายหน้าแล้วเปลี่ยนเป็นการยืนพิงราวบันได มีช่อง
ว่างพอให้เดินลอดผ่านไ้ได้แบบไม่อึดอัด

“ขอสอบถามว่าคุณสนใจเรื่องลั้”

เสียงทุ่มชวนให้ใจระตุ้ เดียร์เฝ้าริมฝีปากแล้วยืนนิ่ง

“จู้้นมาลั้”

“...”

“เพยจะพาไปดู”

ชั้นสองแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ห้องสตูดิโอเป็นผนังปูนบาน ประตูไม้สีขาวมีช่องกระจกพอให้ส่องเห็นด้านใน มีชุดเซตสตูดิโอ วางไว้แบบมืออาชีพ เมื่อสักครู๋เดียร์ชะโงกหน้าไปบอกเพื่อนสนิท แล้วว่าไม่ต้องเป็นห่วง หากทำงานเสร็จให้แวะมาเรียก

มันเกิดขึ้นรวดเร็วประมาณหนึ่ง เขาตามมาห้องสักอย่างว่า ง่าย เป็นห้องกระจกที่ติดผ้าม่านสีทึบทำให้แสงสว่างด้านนอกส่อง เข้ามาไม่ได้ กระนั้นภายในสว่างไสวเพราะแสงจากดวงไฟบนเพดาน มีเตียงสำหรับนั่งสัก ชั้นวางอุปกรณ์ ชุดโซฟา โทรทัศน์ และชั้นวาง หนังสือ ส่วนบนผนังมีรูปลายสักต่าง ๆ แปะไว้เป็นระเบียบแต่ไม่ได้ มากมายนัก เหมือนเลือกรูปที่ถูกใจมาโชว์

“คุณชอบเล่นหมากรุกเหรอ” เสียงหวานถามขณะเหลือบไป เห็นโต๊ะหมากรุก มันสะกดตาตั้งแต่เดินเข้ามาเลยทีเดียว คนตัวสูง เอี้ยวหน้ามองคล้ายข้องใจเขาจึงอธิบายต่อ “เมื่อคืนผมเห็นเพื่อน คุณเล่น แต่ในห้องคุณก็มี...แปลว่าคุณต้องชอบด้วยหรือเปล่า”

“ใช่ครับ ช่างสังเกตจัง” เสียงนุ่มทุ้มเอื่อย ตามด้วยรอยยิ้มเล็ก ๆ มุมปาก เพยเดินไปเปิดโน้ตบุ๊กแล้วกดเข้าแอปพลิเคชันเล่นเพลง ก่อนเชื่อมต่อกับโทรทัศน์ เสียงดนตรีดังคลอขึ้นมาแว่วเบา จากนั้น จึงหยิบแฟ้มสันกว้างสีดำออกมาจากชั้นวางหนังสือ “ลองดูก่อน ครับ”

“ขอบคุณนะครับ” เดียร์รับแฟ้มนั้นมาก่อนนั่งลงบนโซฟา พลิกดูซ้ำ ๆ เพื่อสังเกตสไตล์การสัก เป็นลายขาวดำ มีตั้งแต่ขนาด เท้าฝ่ามือจนถึงเต็มแผ่นหลัง เปิดดูไปได้สองสามแผ่นเพยก็วางแฟ้ม สีชมพูลงตรงหน้า

“แฟ้มนั้นขาวดำ แต่ถ้าคุณชอบแบบสีดูแฟ้มนี้นะ” เพยหย่อน ตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม อีกฝ่ายปิดแฟ้มสีดำแล้ววางลงบนโต๊ะก่อนหยิบ

แฟ้มสีชมพูไปเปิด นัยน์ตามกำลังไล่สำรวจใบหน้าของผู้มาเยือนอย่างสนใจและยอมรับว่าเสียมารยาทพอควร ผิวเนียนละเอียดรับกับริมฝีปากสีระเรื่อ ปลายจมูกเชิดร้น มีจุดชี้แมลงวันได้ดวงตาข้างขวาด้วย

“คุณรับออกแบบลายสักด้วยหรือเปล่า”

“ปกติไม่ครับ”

“ไม่ถนัดหรอก” เดียร์เงยหน้าขึ้นมอง สบตากันเสี้ยวนาทีก่อน เขาจะเป็นฝ่ายหลุบตาลง แสร้งมองรูปลายสักบนแฟ้มด้วยหัวใจไหวหวั่น

“ชี้เกี่ยจเฉยๆ” เขาโน้มกายไปข้างหน้าเล็กน้อย หยิบแฟ้มสีดำนขึ้นมาก่อนเปิดไปด้านหลังสุดแล้วยื่นให้ดู “แต่ถ้าคุณชอบแนวประมาณนี้”

“...”

“เพยออกแบบให้ได้นะ”

เดียร์เสียวริมฝีปาก ก่อนหน้านั้นประหม่าอยู่แล้ว พออีกฝ่ายแทนตัวเองด้วยชื่อยิ่งทำตัวไม่ถูกขึ้นไปอีก เขาพรัลผินใจแล้วมองลายสักรูปนกบนกิ่งไม้ที่ขาของเพย ซึ่งเจ้าตัวเป็นคนออกแบบเอง

“อันนี้ก็ของคุณหรอก”

“ไหนครับ”

“นี่” นิ้วเรียวยืบนลายสักถัดมาข้างๆ กัน เป็นรูปเรือซึ่งเป็นหมากตัวหนึ่งของหมากรุกถูกพันด้วยเถาดอกกุหลาบ มันโดดเด่นจนเตะตา

“ใช่ครับ ของเพย”

“เขาดำยงสวยเลย”

“อา...ของจริงอยู่นี้ครับ” เพยบอกเสียงเรียบก่อนยื่นแขนไปข้างหน้า เขาสักมันไว้บนข้อมือด้านในข้างซ้าย เป็นลายสักเล็กๆ ไม่ได้ใหญ่นัก

“คุณออกแบบสวยมาก ๆ” เดียร์ชมจากใจจริง กำลังนึกว่าหากเป็นตัวเองควรสักมันไว้ตรงไหนดี มีคิดเอาไว้บ้างแต่ยังเลือกไม่ได้เหมือนกัน เพราะงั้นเขาควรเลือกจุดที่จะสักก่อนหรือเปล่านั้น

“...สะบัก สีข้างเอว ต้นขา”

“...”

“ถ้าให้คุณช่วยเลือก”

“...”

“คุณว่าผมสักตรงไหนดี”

“จริง ๆ อยู่ที่คุณชอบ”

“...”

“แต่ถ้าถามเพย”

“...”

“ก็สีข้าง”

ทั้งสองสบตากันอีกครั้ง หนนี้เดียร์ไม่ได้หลบไปไหน จดจ้องจนเหมือนถูกผลักให้เข้าสู่วังค์ นัยน์ตาสีดำสนิทคู่นั้นชวนดึงดูดใจได้เป็นอย่างดี เดียร์กลืนน้ำลายยามคนตรงหน้าขยับกายยืดตัวขึ้น มองแทบไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายมีลายสักอยู่ตรงส่วนไหนของร่างกายบ้าง

“นั่นผมให้คุณออกแบบด้วยได้ไหม”

“ถ้าคุณต้องการก็ได้นะ”

“ผมต้องจองคิวหรือเปล่า เห็นพี่ขอสบอกว่าปกติคุณไม่รับวอล์กอิน” เขาอธิบายบ้างก่อนลุกขึ้นยืนแล้วเดินตาม อีกฝ่ายหยุดยืนอยู่ตรงชั้นหนังสือ ระยะห่างลดลงจนชิดใกล้ กลิ่นน้ำหอมแบบเมื่อคืนตรึงติดปลายจมูก

“ไม่เป็นไร เพยเป็นคนรับคุณเอง” เขายิ้มน้อย ๆ ล้วงแท็บเล็ตส่วนตัวออกมาจากกระเป๋า ส่วนมากใช้ในการออกแบบ “คุณอยากได้รูปอะไรครับ”

“นั่นแหละครับปัญหา ผมยังไม่รู้เลยว่าจะสักอะไรดี”

“แต่อยากสักเหวอ” เพยหันไปมองหน้า อีกคนผงกศีรษะชื่อ ๆ
“มีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษไหม”

เดียร์เม้มริมฝีปากพลางคิดตาม “สักครั้งแรก...สักชื่อตัวเอง
ก่อนดีกว่า”

“งั้นคุณหาฟอนต์สวย ๆ ก็ได้ แต่เพิ่มอะไรที่มันเป็นตัวคุณ
เข้าไปจะได้พิเศษ” ชายหนุ่มอธิบาย ก่อนหมุนตัวเผชิญหน้ากับ
อีกฝ่ายตรง ๆ “สักชื่อเป็นแนวตั้งหรือแนวนอนครับ”

“แนวตั้งน่าจะสวยดีนะครับ คุณว่าไงไหม”

“แนวไหนก็สวย”

“...”

“คุณให้ชื่อจริงหรือชื่อเล่น” เขาถามตามความอยากรู้ ภายใน
หัวกำลังออกแบบคร่าว ๆ ให้แก่อีกฝ่ายด้วยการพิจารณาลักษณะ
รูปร่างและนิสัย เรียกว่าเขาหยิบเอาสิ่งที่คิดว่าน่าจะเป็นความชอบ
ของอีกคนมาผสมผสานมากกว่า

“ชื่อเล่นครับ อา...ผมชื่อเดียร์”

“เดียร์แบบดับเบิลอีอาร์?” ยอมรับเลยว่าเดียร์ที่ผุดขึ้นมาคือ
Deer แปลว่ากวาง ทว่าอีกฝ่ายส่ายหน้าแทนคำตอบ เช่นนั้นจึงเหลือ
อีกหนึ่งรูปแบบที่นึกออกคือ Dear “ดีอีเออาร์ เดียร์...”

“...”

“ที่รักใช่ไหมครับ”

“คะ...ครับ ใช่ครับ” ก้อนเนื้อภายในอกสั่นไหวอย่างรุนแรง
เดียร์พ่นลมหายใจออกราวกับมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านทั่วร่าง สอง
ข้างแก้มร้อนวูบวาบ

เดียร์เพื่อเจ้อเกินไปแล้ว

“ชื่อน่ารักจัง” เขาชมแล้วยกยิ้มให้หนหนึ่ง รู้สึกแบบนั้นจริง ๆ
ถึงได้พูดออกไป “คุณลองดูฟอนต์ในเครื่องเพยก่อนก็ได้ ถ้าไม่ถูกใจ
ค่อยลองหาเอง”

“คุณสะดวกหรือครับ”

“สะดวกสิ” ชายหนุ่มว่าพลางเดินกลับไปนั่งโซฟารับรองแขก วางแท็บเล็ตลงบนโต๊ะแล้วพิมพ์คำว่า ‘Dear’ ลงไป จากนั้นจึงเลื่อนหาฟอนต์ที่คิดว่าเข้ากับร่างกายของอีกฝ่าย เดียร์ทั้งตัวลงนั่งข้างกัน ทำให้เพยชะงักไปครู่หนึ่ง น้ำหอมกลิ่นหวานเหมือนวานิลลาผสมแป้งเด็ก ค่อนข้างอธิบายยากแต่ไม่ฉุนเลยสักนิด

เพยคิดว่ามันเหมาะกับเดียร์แล้ว

“ขอดูเป็นฟอนต์ตัวเขียนได้ไหมครับ”

“ได้ครับ” เดียร์กวาดสายตา และปลายนิ้วเลื่อนเลือกดูฟอนต์ตามฟอนต์ตัวเขียนมี เขาชอบฟอนต์ตัวเขียนมาก ๆ และในเครื่องของเพยมีให้เลือกจนตาลาย

“คุณ” ก่อนนี้ก็ได้ว่าการออกแบบลายสักน่าจะใช้เวลานานพอสมควร

“ครับ?”

“วันนี้คุณไปฟอรั่มหรือเปล่า” เพยเลิกคิ้วขึ้นทันทีเมื่อเขาถามจบ “ถ้าคุณอยู่ที่นี้ตลอด ผมจะวนกลับมาใหม่ตอนไปเอาบัตรคืนมาแล้ว”

“ไปหลังปิดร้าน”

“งั้นผมมาหาคุณอีกนะ” หัวใจของเขาฟูฟ่องได้ครู่หนึ่งแล้วเจอลงตอนึกได้ว่าไม่ได้มาคนเดียว “ไม่สิ...วันนี้ผมมากับเพื่อน ไม่บ่นแน่ ๆ ถ้าผมขอให้วนกลับมาอีก”

“คิดจะมาที่นี้ตอนห้าโมง ถ้าคุณไม่ได้มีธุระอื่นจะอยู่รอไหม” เพยเสนอทางเลือกให้ ไม่คิดบิบบังคับให้ตกลง ทว่าคงดีใจจนเนื้อเต้นหากอีกฝ่ายเลือกทางนี้ “เพยจะบอกให้หยิบมาด้วย”

“ผมเกรงใจนะครับ อีกอย่าง...ถ้าอยู่ที่นี่ ตอนออกแบบเสร็จแล้วผมก็กลับไม่ได้อยู่ดี” เดียร์หัวเราะร่วน นัยน์ตาคู่คมแสดงความรู้สึกบางอย่างออกมา ซึ่งเขาเดาไม่ออกเลยว่าคนตรงหน้ากำลังคิด

อะไรอยู่

“ไม่ได้บังคับนะ”

“...”

“แต่ถ้าคุณไม่ถือ”

“...”

“เดี๋ยวเพยไปส่ง”

02

Huntsman

‘กูรู้นะมึงคิดอะไร’ นั่นเป็นคำพูดติดหัวเราะหลังเดียร์บอกให้ไม่ฟังว่าเขาขอไม่ไปเที่ยวด้วย เพราะอยากอยู่เลือกลายสัก ปฏิเสธไม่ได้หรอกว่ามันเป็นหนึ่งในเหตุผล และเพื่อนที่รู้ใจมักมองกันออกว่ามีอะไรมากกว่านั้น

จำได้ว่าเขายิ้มแล้วไหวไหวเหมือนยอมรับกลายๆ แม้เกรงใจคุณเพย แต่ใจมันสั่งให้ตอบตกลงอยู่ที่นี้ต่ออีกสักพัก

ทำนองเพลงยังคงดังต่อเนื่องภายในห้องสัก เขาเลือกฟอนต์ได้แล้ว แต่คนออกแบบไปช่วยพี่ชอสชนของอะไรสักอย่าง เดียร์อาสาไปช่วยแล้วแต่เพยสั่งให้นั่งนิ่งๆ จึงต้องยอมทำตาม พอานานเข้าเขาจึงลุกไปเอาแฟ้มลายสักมาเปิดดูอีก

เดียร์ยกมือดูนาฬิกาก่อนหน้านี้ไปให้ความสนใจกับโทรศัพท์ ตอนแฉตจากไม้ที่ส่งมาบอกกับเขาว่าถึงคอนโดตัวเองแล้ว คินนีอย่างไรก็จะไปฟอร์จูน หากเขาเปลี่ยนใจก็ตามไปสมทบได้เสมอ ก่อนประตูห้องสักจะเปิดออกเรียกให้เขาเงยหน้าขึ้นมอง เพยเดินกลับเข้ามาพร้อมกระเป๋าหนังแบรนด์หนึ่ง อีกมือถือถุงอาหารจนเขา

ต้องช่วยหีบมาวางบนโต๊ะ

“ไม่บอกกับซอสว่าคุณยังไม่ได้กินอะไรเลย เพยเลยให้คิวแวนซื้อข้าวเข้ามาด้วย”

“ผมเกรงใจมาก ๆ เลยครับ”

“ไม่เป็นไร เพยก็ยังไม่ได้กินอะไรเหมือนกัน...คุณนั่งรอก่อนนะ”

แขกผู้มาเยือนไม่กล้าถามว่าอีกฝ่ายจะไปไหน เขาผงกศีรษะแล้วหย่อนตัวลงนั่งจัดแจงหีบอาหารต่าง ๆ ออกมาวาง จากนั้นจึงล้วงกระเป๋าเงินเพื่อจะช่วยเหลือ รอสักพักเพยก็กลับมาพร้อมแก้วสองใบ น้ำเปล่าหนึ่งขวด และเบียร์แช่เย็นหนึ่งกระป๋อง

“ทั้งหมดเท่าไรครับ เดี่ยวผมช่วย...”

“ไม่ต้องช่วยออกหรอก คิวบอกว่าไกโทะที่ลูงโทสึมคินบัตร์” เพยอธิบายเสียงเรียบ วางแก้วน้ำลงบนโต๊ะก่อนเปิดขวดน้ำเปล่าแล้วเทลงไป เขาซ่อนสายตามองแล้วหลุดยิ้มเมื่ออีกฝ่ายแสดงสีหน้าราวไม่เชื่อใจ “ไม่เชื่อเหรอครับ”

“กีนิดหนึ่งครับ” เดียร์ห้องใจ ในแต่ละวันคงมีคนลืมนัตร์เยอะแยะ แล้วเจ้าของร้านไกโทะให้แบบนี้หมดเลยหรือ

“ปกติถ้าอยู่ร้านคิวจะให้คุปองลดค่าเครื่องดื่ม แต่คุณไม่ได้ไปคิวเลยซื้อข้าวให้แทน เพราะงั้นไม่ต้องจ่ายหรอก” คนตรงหน้ายื่นจมูก เพยคิดว่าเจ้าตัวคงไม่รู้ว่าทำหน้าที่แบบนี้แล้วมันน่าเอ็นดูขนาดไหน “เพยไม่ได้อยากขัดใจคุณนะครับ”

“คือ...คุณมองออกเลยเหรอ” เดียร์หัวเราะแหะพลงแม่ริมฝีปาก “ผมไม่ได้ไม่พอใจนะ แต่แค่เกรงใจมาก ๆ”

“เพยบอกไม่เป็นไร ก็ไม่เป็นไรจริงๆ”

เพยว่าพลงล้วงบัตร์ประชาชนของเดียร์ออกมาจากกระเป๋าทางเกงแล้วยื่นให้ เจ้าของบัตร์รับไปเก็บแล้วเอ่ยขอบคุณยกใหญ่ เพื่อนเขาริบบาริบบไปเพราะมันมีธุระอื่นต่อกับซอส เพราะฉะนั้น

ตอนนี้ที่นี้จึงเหลือเพียงพวกเขาสองคน

“ขอบคุณนะครับ”

“ถ้ากินข้าวกับเพยคุณโอเคใช่ไหม” เขาถามด้วยเสียงเรียบเฉย
ทว่าอีกคนดันแสดงสีหน้าไม่เข้าใจ “กลัวว่าคุณจะไม่ชอบรวมโต๊ะกับ
คนแปลกหน้า”

“ไม่แปลกหน้าสักหน่อย ผมเจอคุณสองครั้งแล้ว แกมคุณยัง
ใจดีอีก”

“ไม่ได้ทำอะไรเลยครับ” เสียงหัวเราะเกิดขึ้น

เดียร์จดยตามองคนตรงหน้าทุกการกระทำ ตั้งแต่เปิดฝา
กระป๋องเบียร์จนได้ยินเสียงดังแกร็ก แอบลอบมองท่าทางการยกขึ้น
กระดก อดัมส์แอบเปิดขยับสัน และเขาคงสังเกตนานเกินไป เจ้าของ
ลำคอระหงถึงได้ลัดมือที่ถือแก้วลงมา

“เพยมีอีกนะ”

“หะ...หือ”

“คุณอยากดื่มหรือเปล่า” เพยแก้งถาม เขารู้ตัวตั้งแต่เปิด
กระป๋องแล้วว่ากำลังโดนจ้องอยู่ กระนั้นไม่ได้คิดว่าตัวเองถูกคุกคาม
หรืออะไรทำนองนั้นหรอก น่าจะไม่วัวตัวมากกว่าเพราะตอนนี้ยัง
ไม่หือไม่อือกับเขาเลย **“เดียร์”**

“ปะ...เปล่าครับ” เขาส่ายหน้าระรัว ยกมือขึ้นเกาแก้มแก้มแก้ม
ก่อนเอ่ยปากบอกความในใจ “ขอโทษที่แอบมองคุณนะ ผมไม่ได้
ตั้งใจ”

“ไม่ได้ทำอะไรเลย นึกว่าคุณอยากดื่ม” ซื่อตรง...เป็นคำเดียว
ที่ निकอกออก ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายทำให้เขายิ้มไปที่ไหนแล้ว “กินข้าว
ได้แล้วครับ”

เดียร์พยักหน้าแล้วรอให้คนตรงข้ามเปิดประเดิมก่อนจากนั้น
เขาจึงทำตาม พวกเขานั่งกินข้าวเงียบๆ โดยไม่มีใครพูดอะไร เป็น
ไม่กี่ครั้งเลยที่เขาได้นั่งกินข้าวกับคนที่เพิ่งรู้จักเมื่อวาน อารมณ์

เหมือนกำลังจะทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่สมัยเข้าเรียน

ใช้เวลาสักพักใหญ่กว่าจะจัดการจนหมดกล่อง เดียร์ช่วยเก็บทุกอย่างลงถุงขยะเรียบร้อยแล้ว เขาดูนาฬิกาอีกครั้งแล้วพบว่าตอนนี้เกือบหนึ่งทุ่มแล้ว ตามกำหนดร้านของเพย์เปิดตอนสามทุ่มแปลว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา

“คุณมีลูกค้าหรือเปล่าครับ” หากมีลูกค้าแล้วเขาต้องย้ายตัวเองไปนั่งที่อื่น จะมานั่งรบกวนอยู่ในห้องได้อย่างไร

“มีคนเดียวครับ แต่ไม่รู้ว่าเขาจะเลื่อนวันหรือเปล่า สองทุ่มถึงจะโทร. มาบอก”

“ถ้าเกิดว่ามี ผมจะลงไปรอข้างล่าง”

เพย์ยังไม่ได้อบอะไรเพราะไม่แน่ใจว่าลูกค้าจะมาไหม หากมาเขาจะไปเปิดห้องนอนแขกให้อีกฝ่ายรอ ถ้าเพื่อนเขารู้ว่าเดียร์ได้รับอภิสิทธิ์ขนาดนี้ก็คงถามอย่างตรงไปตรงมาว่าเขาสนใจใช้หรือไม่ และใช้...

เขาสนใจเดียร์ตั้งแต่เมื่อคืน กระนั้นมองว่ามันฉาบฉวยจึงไม่ขอช่องทางการติดต่อ แต่ก็คิดอยู่เหมือนกันว่าหากอะไรบางอย่างพาให้วนกลับมาเจอกันอีกครั้งคงไม่ปล่อยให้ต่างคนต่างไปโดยที่ยังไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง อีกทั้งห้องนอนแขกไม่ใช่ไพรเวทโซนหรอก

พื้นที่ส่วนตัวของเขาจริง ๆ คือชั้นสี่ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นไป

“คุณอยากสักขนาดแค่ไหนครับ” คนชำนานูฟิเซ็มถามขณะลากปลายปากกาบนจอแท็บเล็ต หลังจากพูดคุยถึงความเป็นเอกลักษณ์ เขาจึงวาดฝูงผีเสื้อบนลายสักของเดียร์เพราะเจ้าตัววิเศษสุดมาด้วย

“อา...ผมยังไม่ได้คิดเลย...ถามคุณได้ไหม” เดียร์หัวเราะ “คุณจะรำคาญหรือเปล่า ผมถามทุกอย่างเลย”

“ไม่รำคาญหรอก แต่เพย์ต้องดูนะ” เป็นน้ำเสียงทุ้มนิ่งที่ทำให้เดียร์ใจเต้น เขาเข้าใจความหมายในทันทีเลยด้วยซ้ำ “ถ้าคุณไม่

โอเค ลองถามไม้ก็ได้ครับ เดี่ยวค่อยมาบอกเพย”

“ผมต้องให้คุณสักอยู่แล้ว ทำไมจะไม่โอเค” เดียร์เอ่ยเสียงเบา เป็นการอนุญาตให้เจ้าของห้องสัมผัสตัว “คุณจะดูให้เลยไหม”

เพยตอบรับด้วยการพยักหน้า ไม่ได้อีกอึกให้เสียเวลา เขาวางปากกาแท็บเล็ตลงก่อนลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้าไปใกล้ เดียร์ใส่ชุดแนบชิดกับร่างกาย คงเป็นครั้งแรกที่เขาภิประหม่า

“ขอโทษนะครับ” เสียงทุ้มเอ่ยราวกระซิบ นิ้วชี้กับนิ้วกลางแตะคร่าว ๆ ตรงสี่ข้าง ขยับลงต่ำเล็กน้อยแล้วถามความต้องการ “ตรงนี้ต่ำไปหรือเปล่า”

“...สูงอีกนิดได้ไหมครับ” เดียร์ขบริมฝีปากยามปลายนิ้วเลื่อนขึ้นมาข้างบนตามคำสั่ง โอเคความร้อนแผ่ทะลุชั้นเสื้อเชิ้ต เขาคงหายใจทั่วท้องกว่านี้หากคนที่ดูให้ไม่ใช่เพย

เพราะเป็นคนที่เขาสนใจ...ถึงเริ่มหายใจติดขัด

“คุณมahanักระจกดีกว่า” ไม่ว่าเปล่าฝ่ามือใหญ่ยังดึงข้อมือให้เดินตามไปยังหน้ากระจกแต่งตัวบานยาว มันใหญ่ขนาดสองคนยืนซ้อนกันแล้วมองเห็นร่างกายครบทุกสัดส่วน เพยยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง เขาสูงกว่าเดียร์เล็กน้อย แตะนิ้วบริเวณสี่ข้างด้านซ้ายอีกหน “ตรงนี้”

“...” เดียร์ลอบกลืนน้ำลาย ถ้อยคำราวกระซิบชิดใบหู พอโดนยืนซ้อนหลังแบบนี้แล้วเพยดูดีเป็นบ้า มัดผมแล้วอันเดอร์คัตข้างโคตรสะดูดตา แอบเห็นลายสักบนท่อนแขนซ้ายด้วยแต่ไม่รู้ว่ารูปอะไรเพราะอยู่ใต้ร่มผ้า เดียร์กดสายตาลงต่ำมองนิ้วของเพยที่ขยับลากขึ้นมา

“หรือตรงนี้”

“ตรงนี้...เลย” เดียร์ตอบเมื่อได้ตำแหน่งที่พอใจ “ผมอยากลักลี”

“...”

“ชมพู่จะเข้าไหม”

“เข้าสิ สีไหนก็เข้ากับคุณ” เพยละมือนึงลงจากสีข้างเอวของอีกฝ่าย กดใบหน้าลงต่ำมองต้นคอแล้วหลุดพูดออกไป “หลังต้นคอก็สวยนะ ถ้าคุณชอบ”

“ปกติแล้วคนอื่นๆ เขานิยมสักตรงไหนกันบ้างครับ”

“สะบัก เพยแต่ละบอกตำแหน่งได้ใช่ไหม” เขาขออนุญาต พอเจ้าตัวพยักหน้าจึงถือวิสาสะวางฝ่ามือลงทาบบริเวณสะบักแผ่วเบา ขยับไล่ไปตรงจุดอื่นๆ ตามคำพูด “หลังหู หลังคอ หลังต้นแขน... ข้อมือด้านใน”

“ถ้าข้างหน้าล่ะครับ” เพยชะงัก ละมือนึงแนบลำตัวเพราะไม่คิดจะต้องอีก มากเกินไปแล้ว เหมือนเขากำลังโดนปั่นหัวอย่างไรไม่รู้

“ตามแนวไหล่ลาว่า กลางอก บางคนก็สักตรงหน้าท้องไล่ไปจนถึงต้นขา จากสีข้างเอวถึงสะโพก หรือตรงอื่นตามที่รีเคอร์สต์ แต่เพยไม่รับสักตรงนี้อ่อนนะครับ” เขายิ้มแล้วพูดต่อเมื่อการกำหนดขนาดลายสักยังไม่สมบูรณ์ “กลับมาที่รอยสักของคุณได้แล้ว”

“หะ...หือ” เดียร์ท้วงก่อนโดนจับพลิกให้หมุนด้านข้างเข้าหากระจก มือใหญ่แตะสีข้างอีกครั้งแล้วกางนิ้วออกตามแนวยาว

“สูงเท่านี้ กว้างเท่านี้” เพยถามขณะลอบมองสีหน้าของอีกฝ่ายผ่านกระจกเงา เดียร์ยื่นคิ้วเข้าหากันเล็กน้อยทำให้เขาต้องถามต่อ “ไม่โอเคหรือครับ”

“มันก็โอเคนะ แต่พอทาบผ่านเสื้อแล้วผมมองไม่ค่อยชัดเท่าไร”

เจ้าของร่างสูงเงิบเพื่อสังเกตสีหน้า รู้สึกว่าเจอตบเสปเข้าเสียแล้ว เขาจำต้องลองเชิงด้วยการขยับใบหน้าชิดต้นคอ กลืนน้ำหอมอ่อนๆ ชวนให้กลั้นแก้มยั้งนัก จมูกโด่งขยับใกล้ใบหูเมื่อเจ้าตัวดีไม่ขยับหนีไปไหน

เพยจึงมีทางเลือกให้อีกแล้ว

“คุณจะไม่เลือกขึ้นไป หรือปลดกระดุมแล้วถอดข้างนี้ออก” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยพลางรังคอกเสื้อเชิ้ตข้างซ้ายจนแหวกออก เผยให้เห็นผิวหนังเนียนละเอียด ไม่ว่าจะเลือกขึ้นหรือปลดกระดุม...ทางเลือกไหนก็เห็นสีข้างได้ชัดเจน

กระนั้นเขาไม่อาจรับรู้เลยว่าตอนนี้คนตรงหน้ากำลังคิดอะไรอยู่

“แล้วคุณคิด...” เสียงหวานถามไม่ทันจบประโยคก็โดนพูดแทรกขึ้นมาว่า

“ทว่าเพยไม่เคยเป็นผู้ถูกล่า

“ถ้าคุณถาม”

“...”

“เพยจะบอกให้ถอดนะ”

ระหว่างเลือกขึ้นกับถอด...

เป็นตัวเลือกที่ไม่ได้ตัดสินใจยากนัก นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมองเพยผ่านกระจกเงา อีกฝ่ายยังคงยืนซ้อนอยู่ด้านหลังคล้ายสังเกตว่าเขาจะอย่างไร

เดียร์ไม่ได้ตอบ ทว่าสองมือเล็กยกขึ้นปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตออกทีละเม็ดจนถึงเม็ดสุดท้าย สะดุ้งเล็กน้อยตอนคนด้านหลังขยับเข้ามาใกล้ ใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางช่วยรังคอกเสื้อลงจนหลุดออกจากหัวไหล่

“เพยจะบอกให้ฟัง”

“คะ...ครับ” เสียงทุ้มกระซิบใกล้ใบหู รับรู้ได้ถึงไอความร้อนที่เป่ารดต้นคอจนขนลุกชัน เดียร์เฝ้าริมฝีปากตอนฝ่ามือใหญ่แตะสีข้างอีกครั้ง

“ชื่อคุณแนวตั้ง ดี อี เอ อาร์”

“อ้อ” เขาเกร็งหน้าท้องอัตโนมัติยามเพยย่อตัวลงจนใบหน้าอยู่ระดับเดียวกับตำแหน่งลัก นิ้วชี้แตะผิวเนื้อแล้วพูดต่อ

“ขยับมาตรงนี้ ใส่ผีเสื้อสองตัว” ภาพในหัวของเขาคือมีผีเสื้อสองตัวอยู่ตรงอักษรดีและอาร์คนละฝั่ง “กับข้างล่างอีกสอง คุณอยากเพิ่มอะไรอีกไหม”

“ผูกพัน”

“หือ” เพยแหงนหน้าขึ้นมอง เป็นจังหวะเดียวกันกับตอนที่อีกฝ่ายก้มลงมาพอดี ทั้งสองสบตากันอีกครั้ง ก่อนเขาจะเลิกคิ้วขึ้นด้วยความไม่เข้าใจ “คุณพูดต่อสิ”

“ถ้าให้ชื่อเดียร์ผูกพันกับผีเสื้อละครับ”

“เกาวัลย์”

“เหมือนเกาถูหลาบบนหมากเรือของคุณหรือเปล่า” เดียร์ถามอย่างไม่คิดอะไร ทว่าดันเป็นคำถามเรียกรอยยิ้มจากอีกฝ่ายเสียอย่างนั้น “ผมถามอะไรผิดไปไหม”

“ไม่ผิดหรอก ที่คุณบอกก็ถูก” เพยหัวเราะในลำคอ ก่อนยืดตัวขึ้นมาเต็มความสูง “ความผูกพันของคุณ เป็นเรื่องที่ทำให้มีความสุขหรือเจ็บปวด”

“...” คนถูกถามชะงักลมหายใจเมื่อท่อนแขนข้างซ้ายยื่นมาตรงหน้า เดียร์จกดสายตามองและพินิจรายละเอียดอีกหนึ่งรอบ หนนี้มันชัดกว่าเดิมเพราะอยู่ใกล้กันมาก ๆ “ผมเพิ่งสังเกต...”

“เพยสักกลายนี้เพราะผูกพันกับมัน แต่เป็นความผูกพันที่ทำให้เจ็บ”

“เกาถูหลาบเลยมีหนามหรือ” ถึงแม้คนด้านหลังจะไม่ได้ตอบ แต่แสดงออกให้รู้ด้วยการพยักหน้าแผ่วเบา เดียร์ลอบกลืนน้ำลาย หนแรกเขาไม่ได้คิดอะไรมากมายเลยด้วยซ้ำ ทว่ามันมีที่มาที่ไปมากกว่านั้นและคงไม่ใช่ทุกคนที่อยากบอกเล่าความเป็นมาของลายสักให้คนแปลกหน้าฟัง “ผมขอโทษนะ”

“ขอโทษทำไมครับ”

“ก็ผม...” เดียร์เบนหันหน้ามองตรงแล้วก้มลงต่ำอัดโนมตี รู้สึกผิดขึ้นมาเสียอย่างนั้น อีกคนวางฝ่ามือลงบนหัวไหล่ของเขา ขยับผ่านมาแตะปลายคางก่อนจับเชิงบังคับให้หันมองทางกระจกใบหน้าของเฟยเคิลือบรอยยิ้มบาง ๆ

“อย่าคิดมากครับ แค่เล่าให้ฟัง” ไม่รู้ว่าทำไมพอได้ยินเสียงไอ้ความคิดหนักอึ้งถึงกระจายตัวออกไปดื้อ ๆ จนหัวใจเบาหวิว “ความเห็นส่วนตัวนะ เฟยว่าคุณไม่เหมาะกับเกาที่มีหนามหรือ”

“...”

“ความผูกพันของคุณทำให้มีความสุขใช่ไหม”

“เหมือนคุณกำลังอวยพรให้เป็นความผูกพันที่มีความสุขมากกว่าถามคำถามเลย” เดียร์หลุดหัวเราะหลังตีความคำพูดกระนั้นยอมรับเลยว่าเฟยเป็นคนพูดจามีเสน่ห์และชวนให้น่าค้นหาจริงๆ

“ก็ใช่ครับ”

“ฉันตอบว่าใช่นะ น้องสาวให้ผมเป็นตัวแทนของผีเสื้อ” ลีนคำพูดคนตัวโตจึงละฝ่ามือออกจากคาง เลิกคืบขึ้นข้างหนึ่งคล้ายอยากถามถึงเหตุผล แต่ก็ไม่ได้เอ่ยออกมา “ผีเสื้อมีระยะเวลาเติบโตมันจะเปลี่ยนรูปร่างไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะกลายเป็นผีเสื้อที่สยายปีก”

“...”

“ระหว่างนั้นต้องใช้ความอดทนเวลานานเปลี่ยนแปลง ถ้าผ่านไปไม่ได้...เราก็ตาย”

น่าสนใจ...

เฟยหลุดยิ้มออกมาอย่างไม่มีเหตุผลหลายครั้ง พอฟังแบบนี้คิดว่าอีกฝ่ายคงผ่านมาอะไรมามากพอสมควร แต่เขาไม่มีสิทธิ์ไปวุ่นวายกับเบื้องหลังของใครจึงเงียบไว้ก่อน กระนั้นการได้พบกัน

เพียงไม่กี่ชั่วโมงกลับทำให้รู้สึกเห็นด้วย

เหมาะสมแล้วหากจะเปรียบเดียร์เป็นผีเสื้อ

สำหรับเขา...ผีเสื้อสายยิปกงดงามและแตกต่างจากที่เคยพบ

“คุณสนิทกับน้องสาวมากเลยใช่ไหม” เขาถอยปลายเท้าออกมาก้าวหนึ่งแล้วยกมือขึ้นกอดอก

“ครับ”

“ดอกเยอบีร่า”

เดียร์หมุนตัวกลับมาหาทันที มองหน้าและไม่พูดอะไรสักคำ จึงบอกเป็นนัยได้ว่าเขาสามารถพูดต่อได้เลย

“ปกติแล้วดอกไม้มีความหมายแฝงแตกต่างกันออกไปตามความเชื่อ แต่ความหมายโดยรวมของเยอบีร่าที่เพย์รู้ คือไร้เดียงสา แต่เข้มแข็ง เต็มไปด้วยความหวังที่บริสุทธิ์ เป็นดอกไม้ที่มีความหมายแฉ่งวัก”

“...”

“ไม่จำเป็นต้องหมายถึงคนรักอย่างเดียว แต่ได้หมดเลย ทั้งเพื่อน ครอบครัว หรือคนที่คุณให้ความสนใจ”

“คุณเก่งมาก ๆ” หัวใจของเดียร์พองฟูราวกับลูกโป่งถูกเติมเต็มด้วยสายลม ส่วนหนึ่งของความสนใจเกิดขึ้นจากเมื่อคืน และมันยิ่งมากขึ้นไปอีกกับการออกแบบลายสักให้แก่เขาอย่างใส่ใจ “ผมขอบนะ”

“คุณชอบ เพย์ก็ดีใจ” ลายสักของเดียร์ประกอบด้วยชื่อเล่นผีเสื้อที่เป็นตัวแทนของตน และดอกเยอบีร่าเป็นสัญลักษณ์ของความผูกพัน “วันนี้อาจจะออกแบบไม่เสร็จ”

“ผมไม่รีบครับ”

“โอเคครับ งั้นคุณใส่เสื้อได้แล้ว” ชายหนุ่มเดินไปใกล้ ช่วยหยิบแขนเสื้อข้างหนึ่งขึ้นมาสวมให้ เขาทำราวกับเป็นเรื่องปกติซึ่งเจ้าของเสื้อไม่เอ่ยปากห้ามสักคำจึงได้ใจ “เพย์ติดกระดุมให้นะ”

มือใหญ่ติดกระดุมไล่จากด้านบนลงข้างล่างก่อนจะงักเมื่อ
 ขยับมาจนใกล้สะดือ เมื่อครู่สาบเลื้อยอีกข้างปิดอยู่เลยไม่ทันสังเกต
 “ครับ...” เดียร์พลอกลิ้นลมหายใจ สัมผัสได้ว่าปลายนิ้วโป้ง
 อีกฝ่ายเฉียดผ่านจีวรผีเสื้อบนสะดือ เหมือนไม่ได้ตั้งใจเพราะต้องดึง
 เลื้อยอีกข้างเข้ามาชิด ทว่าพอเงยหน้าขึ้นสบตา

“จีวรผีเสื้อ”

“...”

ถึงได้รู้...

“สวัสดีครับ”

เพยจงใจ

ติดกระดุมเม็ดสุดท้ายเสร็จ ไม่ทันได้พูดอะไรสักคำเพยก็ทิ้ง
 เขาไว้กับรอยยิ้มมุมปากชวนใจกระตุกนั่น ก่อนเดินไปรับโทรศัพท์
 ที่วางไว้บนโต๊ะรับแขก คาดว่าคงเป็นลูกค้าที่นัดเอาไว้วันนี้ เขาชอบ
 สังเกตความเป็นไปอย่างเจิบๆ ปรับระดับอัตราการเต้นของหัวใจ
 ให้กลับมาเป็นปกติ

แต่ปกติได้ไม่ถึงนาทีดี เจ้าของห้องสักหันหน้ามามองทางเขา
 แล้วพูดกับคนปลายสายแผ่วเบา ‘ไม่เป็นไร วันอื่นได้ครับ วันนี้ผม
 จะปิดร้านเลย’ ปกติไม่ได้เรียกแทนตัวเองด้วยชื่อหรือ อา...ให้ตาย
 เกอะ

เดียร์เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับตอนที่เพย
 วางสายพอดี แล้วทั้งตัวลงบนโซฟา ยังไม่มีคำพูดอะไรนอกจากนั่ง
 สบตาเฉยๆ กระทั่งเขาทนกับความเจิบไม่ไหว

“คุณปิดร้านตีสองหรือ”

“ใช่ครับ ร้านปิดตีสอง แต่ถ้าอยากอยู่นานกว่านั้นก็ไม่มี
 ปัญหา” เพยตอบคำถามแบบหยิ่งเชิง ไม่ได้ระบุว่าจะหมายถึงใคร
 ใบหน้าคมคายยังคงไว้ด้วยความเรียบนิ่งราวกับไม่คิดอะไร ทว่าคน
 ตรงหน้าขมวดคิ้วมุ่นจนเขาต้องถามออกไป “เป็นอะไรหรือเปล่า”

ครับ”

“คุณหมายถึง...ถ้าใครมาสักกับคุณแล้วอยากอยู่ต่อก็ได้หรอ”
เฟยตอบด้วยการพยักหน้า ยิ่งทำให้เดียร์เปลือยแสดงอาการไม่พึงพอใจ
แต่นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเปล่านะ เขามีสิทธิ์อะไรไปไม่พอใจกันแล้ว
“แล้วมีเยอะไหมครับ”

ถึงอย่างนั้นปากเจ้ากรรมดันถามอะไรออกไปไม่เข้าท่า มารู้ตัว
อีกทีตอนคนตรงข้ามเลิกคิ้วไล่ เขาจึงต้องรีบพูดแก้ตัวออกไปที่อ ๆ

“...”

“ขอโทษครับ ผมเสียมารยาท คุณไม่ต้องตอบก็...” แต่ไม่ได้
พูดจบประโยค

“มีบ้าง” เฟยรู้ตัวแล้วว่ากำลังเล่นกับอะไร แสบใช้เล่นเหมือน
กัน **“แต่เฟยไม่เคยให้ใครอยู่”**

นั่นเป็นคำตอบที่ชัดเจนที่สุดสำหรับเขา ต้องยอมรับว่า แม้
ความชอบแรกคือรูปร่างหน้าตา ต่อให้สนใจมากแค่ไหน แต่เฟยไม่
ชอบการเจอแบบฉาบฉวย นอกเสียจากได้เจอเพิ่มอีกครั้งหรือสอง
ครั้ง ค่อยหาโอกาสพูดคุย และปฏิเสธไม่ได้เลยว่าบทสนทนามีส่วน
ทำให้เขาเลือกไปต่อหรือหยุด

“ลายของผม คุณคิดว่าจะใช้เวลาสักนานแค่ไหน” เดียร์จำต้อง
เปลี่ยนเรื่องเพราะตอนนี้ใบหน้าของเขามันร้อนรุ่มวาบ ไม่คิดว่าเฟย
จะตอบกลับมามีด้วยซ้ำ

“เส้นอย่างเดียวน่าจะประมาณชั่วโมงครึ่ง” แ่กำหนดระยะ
เวลาคร่าว ๆ เท่านั้น เฟยเป็นคนละเอียดจึงใช้เวลานาน “แต่คุณอาจ
จะต้องมาหาเฟยสองวันนะเพราะลงสีด้วย”

“ถ้าคุณออกแบบเสร็จแล้วผมก็มาสักได้เลยใช้หรือเปล่า”

“ใช่ครับ”

“งั้นให้ผมโทร. มาถามหรือว่า...”

“เอาเบอร์คุณมาดีกว่า เดี่ยวเฟยโทร. บอก” เขาล้วง

โทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกง เพียงเสียงนาฬิกาเสียงหวานเอ่ยบอก
ตัวเลขสิบหลักจึงโทร. ออก เมื่อได้ยินเสียงเรียกเข้าจากเครื่องของ
เดียร์เลยกดวาง

“ไม่ใช่เบอร์บนนามบัตรเหรอครับ” เดียร์พูดขณะทวนเลขสี่
หลักสุดท้ายบนหน้าจอ เขาจำได้ว่าบนนามบัตรนั้นคือสองสี่หกหก
ห้าเบอร์ที่เพยกดโทร. เข้ามาคือสองสองห้าหก แต่ก็กดบันทึกไป
แล้วแหละ

“ไม่ใช่หรอ?”

“...”

“เพยให้เบอร์ส่วนตัว”

สิ้นเสียงนั้นแจ่มเต็อดังขึ้น ปรากฏว่าแอปแชตเพิ่มรายชื่อ
ผู้ติดต่อเข้ามาโดยอัตโนมัติ เดียร์เลยพิมพ์ปากตอนเห็นรูปโปรไฟล์
เป็นมุมด้านข้างตอนเพยกำลังสูบบุหรี่ ชื่อแชตระบุไว้ว่า ‘Fei’ เรียบ
ง่ายแต่โดดเด่น เขากดส่งสติ๊กเกอร์ลูกกวาดไปตัวหนึ่ง เสียงแชตของ
เพยดังพอดีกับบนหน้าจอขึ้นว่าอ่านแล้ว

“คุณให้มาแบบนี้ ผมจะคิดเองนะว่าหักมาถามเรื่องสักได้
ตลอด”

“ถ้าคุณอยากถามเรื่องอื่นนอกจากเรื่องสักก็ได้เหมือนกัน”
เพยยิ้มพลางปิดล็อกหน้าจอแล้วเก็บมันลงกระเป๋า “วันนี้ลูกค้าไม่
มาแล้ว คุณจะกลับเลยไหมเพยจะไปส่ง”

“ไม่รบกวนคุณแน่นอนะ”

“ไม่กวนครับ เต็มใจ” เขาไม่รู้ว่าเดียร์กำลังคิดอะไร นัยน์ตา
สีน้ำตาลอ่อนเฝ้าเห็นเหมือนเปลวเทียน มองลึกด้วยสีหน้าเรียบเฉย
แล้วพูดต่อเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมตัดสินใจสักที “หรือคุณจะอยู่อีก
สักพัก”

“อยู่เกินสิบสองได้ไหมครับ” ไม่มีใครเคยได้อยู่ที่นั่นเดียร์
เลยแกล้งหยอก อีกฝ่ายทำให้เขารู้สึกว่าตนเองพิเศษกว่าใครมากขึ้น

ทุกที

“ได้สิ” ใบหน้าคมคายเคลือบรอยยิ้มบาง ๆ สุดท้ายเขาคงต้องบอกความคิดของตนเองออกไปให้รู้ “ที่พูดเมื่อกี้”

“...”

“ร้านปิดดีสอง แต่ถ้าอยากอยู่นานกว่านั้นก็ไม่มีปัญหา”

“...”

“เฟยบอกคุณนะ”

03

Butterfly

บนชั้นสี่ของสตูดิโอแบ่งเป็นสองส่วนด้วยกัน หากมองจากด้านล่างขึ้นมาจะเห็นว่ามียักษ์แค่ดาดฟ้าระเบียงเหล็กกัน ไฟประดับสีวอร์มไวต์ห้อยระย้า กระนั้นถ้ามองมุมสูงจะเห็นว่ามีห้องขนาดปานกลางด้วย เจ้าของห้องเป็นคนเรียบง่ายไม่ได้เจ้าระเบียบสักเท่าไร ทว่าภายในจัดวางสิ่งของเรียบร้อยไม่ระเกะระกะ

ซึ่งมันเป็นพื้นที่หวงแหน

เจ้าของร้านสูงเปิดประตูบานเลื่อนก่อนเดินออกมารับลมหน้าระเบียง เขาล้วงไฟแช็กจากกระเป๋ากางเกง ยกมือขึ้นป้องกันลมแล้วจุดไฟปลายมวนบุหรียี่ห้อโปรด ความแดงฉานก่อตัวขึ้นช้าๆ เผาไหม้ทีละนิดจนควันสีหม่นกระจายฟุ้ง ลมหายใจผสมกลิ่นหวานซ่อนเปรี้ยวจากบุหรีผลไม้

เฟย์ชอบกลิ่นเชอร์รี่เป็นพิเศษ

ชายหนุ่มผอมลมหายใจ กลิ่นหอมหวานจึงล้อมรอบกาย เขาคาบบุหรี่ไว้ในปากเมื่อสายลมพัดพาเอาเส้นผมปลิวลู่ ดึงหนังยางสีดำออกมาจากข้อมือแล้วรวบผมลงๆ ครู่เดียวเรียวคิ้วขมวด

เข้าหากันยามมองลงไปด้านล่างแล้วเห็นหลังคารถยนต์คันหนึ่งกำลังจอดเทียบด้านหน้ารั้ว

โทรศัพท์ในกระเป๋าสั่น เพยเลียริมฝีปากแล้วหัวเราะในลำคอ เมื่อบนหน้าจอปรากฏชื่อ ‘ชิงกิง’ เขาแนบมันเข้ากับหู ดึงมันบุหรือออกจากปาก หรีดเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงแหลมเปล่งออกมา (เปิดประตูให้หน่อยได้ไหมคะ)

“กุญแจไปไหน” เขาถามเสียงเรียบ

(ลิ้มหยิบมาค่า อยู่ในกระเป๋าที่ห้อง เพิ่งเปลี่ยนไปใหม่มา)

“เงยหน้าขึ้นมารีบ” เพยชะโงกหน้าออกไปเล็กน้อยเพื่อให้คนด้านล่างมองเห็นว่าเขาอยู่บริเวณใด “ชี้เกยจเดินจัง”

(เค้าเอาเซอร์รีมาฝากหกกलोंนะ)

“แลกเปลี่ยนกับ?” รู้ทันเสมอเวลาได้รับบุหรี่ปวดความจริงไม่ควรถามด้วยซ้ำเพราะข้อแลกเปลี่ยนมักเป็นเรื่องเดิมๆ

(ฝากดูฟักทองสามวันได้ใหม่น้า จะไปงานแต่งเพื่อน) ปลายสายจิกยิ้มแถมปริ แม้มองจากตรงนี้จะเห็นไม่ชัดแต่รับรู้ได้ผ่านน้ำเสียง เพยหัวเราะหึ คนในสายเลยถามอย่างตัดพ้อ (ไม่ได้เหอะคะ)

“คราวก่อนฟักทองดี้อ ตะกุกแก้อัจฉินขาดเลย”

(ฮือ มาเปิดประตูก่อนเดี๋ยวยอมให้บนจนหุขา ฟักทองมันอ้วน เค้านั่น) พอปลายสายอแงเขาจึงส่ายหน้าระอา แต่ไม่ได้รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ หรือก Open the door, please. – (เปิดประตูให้หน่อยน้า)

“Ah, Hold on.” (อา...รอแป๊บนะ)

เพยคาบบุหรี่ไฉยยังไม่ขยี้ทิ้งเพราะเพิ่งจูดสูบได้ไม่ถึงครึ่งวน เขาก้าวเท้ายาวๆ กลับเข้าห้องนอนของตนแล้วปิดเครื่องเล่นเพลง ก่อนเดินลงไปชั้นล่าง ใช้เวลาครู่เดียวก็มาจนถึงหน้ารั้ว รอยยิ้มปรากฏมุมปากตอนเห็นใบหน้าของคนด้านหลังประตู

เธอใส่เสื้อครอปสีน้ำเงินเข้ม กางเกงขาสั้นประมาณเข่าและ
ถือกระเป๋าเป้แมวไว้ ด้านในมีเจ้าขนสั้นสีส้มนั่งมองตาแป๋วอยู่ ชาย
หนุ่มกตริโมตเปิดประตูรั้วแล้วใส่กระเป๋ากางเกงทันทีหลังใช้เสร็จ
บานเหล็กดำเคลือบเงาๆ พอสุดทางแล้วเฟยจึงเอื้อมมือไปปรับแมว
ตัวอ้วนที่ชื่อฟักทองมาสะพายไว้ด้านหลังโดยไม่ปรึกษาบ่นสักคำ

“อะ อันนี้ของพี่” เจ้าของเสียงหวานใสยื่นถุงพลาสติกสีขาว
ให้ ก่อนเอ่ยต่อ “เดี๋ยวเค้าหยิบอาหารให้ รอบนี้เอามาเป็นถังเลย”

คำว่าเป็นถังคงไม่เกินจริง รอบก่อนซิงถึงฝากแมวไว้กับเขา
สี่วัน แต่อาหารหมดก่อนเฟยเลยต้องออกไปซื้อ เจ้าของร่างสูงใช้
มือขวาคืบบุนหรือออกก่อนเดินตามไปหลังรถ เลิกคืบขึ้นเมื่อเห็น
กระเป๋าเดินทางใบใหญ่ กล่องใส่อาหารแมวแบบเม็ด และอาหาร
เปียกหนึ่งแพ็ก

“ถึง”

“ซา”

“งานแต่งที่ไหน” อาหารที่ซิงถึงจะทิ้งไว้ มันเยอะเหมือนตั้งใจ
ฝากสักหนึ่งสัปดาห์มากกว่า

“เค้าไปได้ จริงๆ แต่งวันเดียวแหละ แต่อยากเที่ยวต่อเลย
ไม่อยากเอาฟักทองตะลอนไปมา” เธออธิบายแล้วกะพริบตาปริบ
“รบกวนใหม่น้า”

“ถ้าพี่บอกว่ากวนแล้วถึงจะทำไมยังครับ”

“เค้าจะร้องไห้ใส่” หญิงสาวแส้มะปาก ฝ่ามือใหญ่จึงวาง
ลงบนตริชะแล้วขยี้เบาๆ ราวเอ็นดู “เค้าเพิ่งไปทำผมมานะ!”

“อย่าเสียงดังครับ” เฟยปรามเสียงดูก่อนเอาอาหารแมวมา
ถือไว้มือซ้าย สรุปรูปร่างแมวและอาหารของมันจนพระรุ้งพระวัง “จะ
เข้าบ้านไหมหรือไปเลย”

“เค้าต้องจัดอะไรให้พี่ไหม”

“ถึงจะไปไหนต่อ” คนโตกว่าถามสิ่งที่อยากรู้ก่อน

“ไปบ้านเพื่อนแหละ”

“งั้นกลับได้แล้ว เดี่ยวดิ๊ก” เพียยิ้ม ส่งเจ้าคนตัวเล็กขึ้นรถ
เธอเชื่อฟังว่าง่าย เปิดประตูเข้าไปนั่งก่อนลดกระຈกลง โบกมือ
บ้ายบายแม่วตัวอ้วนสีส้ม

“ล็อกประตูรถหรือยัง”

“ล็อกแล้วค่า ฟักทองห้ามตะกุกเบาะเด็ดขาดนะ เดี่ยวพี่เพีย
กินหัว!”

“เดี๋ยวเถอะครับ” แม้จะงูเสียดๆ ทว่าใบหน้ากลับเปื้อนรอยยิ้ม
“ถึงบ้านเพื่อนแล้วทักมาบอกพี่ด้วย”

หลังจากรถยนต์สีขาวเคลื่อนตัวไปจนพ้นสายตา เขาจึงหมุน
ตัวกลับเข้าบ้าน ไม่คิดปิดประตูรั้วเพราะกำลังจะมีคนมาหา เพียวาง
สิ่งของทุกอย่างบนโต๊ะรับรองแขก ก่อนปล่อยเจ้าแม่วส้มลงบนพื้น
ถึงมาบ่อยแต่ฟักทองมักสำรวจพื้นที่ใหม่ทุกครั้ง

เขากำลังจะเดินออกไปสูบบุหรี่ให้หมดมวน ทว่าแม่วขนสั้น
วิ่งเข้ามาคลอเคลียต้นขาจึงต้องถือมวนนิโคตินให้ออกห่าง เพราะ
ไม่ยากให้มันสูดดมเข้าไป มือใหญ่ดันกันแม่วอ้วนให้วิ่งเข้าไปภายใน
จังหวะเดียวกันนั้นประตูเปิดออกพร้อมกับใบหน้าของคนที่กำลังรอ
อยู่

เพียไม่ได้ยินเสียงรถด้วยซ้ำ

“คุณ...”

“เป็นอะไรหรือเปล่า” เขาเลิกคิ้วเมื่อสีหน้าของผู้มาเยือนไม่สู้
ดีนัก เพียหยดกายขึ้นจากพื้น

“คือ...นั่นแม่วคุณเธอ” เดียร์ลอบกลืนน้ำลาย เขาเห็นประตู
รั้วไม่ได้ปิดเลยถือวิสาสะขับรถเข้ามาจอดข้าง ๆ รถของเจ้าบ้าน คิด
จะโทร. มาบอก แต่เขาได้ยินเสียงเหมือนกระพรวนเลยเดินมาดู
หน้าแรกนึกว่าเป็นสุนัข แต่เปล่า...

“น้องสาวมาฝากเลี้ยงครับ” ชายหนุ่มจำต้องเดินออกมาหน้า

บ้านแล้วโยนมวนบุหรืลงพื้น ใช้ปลายเท้าขยี้ดับ สังเกตท่าทางของอีกฝ่ายแล้วเอ่ยถาม “คุณกลัวแมวหรือ”

“อา...” เขาไม่ได้อยากแสดงออกให้รู้ แต่พออยู่ใกล้แมวที่ไรขามักแข็งทุกที “ระดับหนึ่งครับ ตอนเด็กผมเคยโดนมันข่วนเลยกลัวมาตลอด”

เฟยเดินเข้าบ้านโดยไม่ลังเล อุ้มแมวตัวโตที่กำลังนั่งทำความสะอาดสะอาดตัวเองบนโซฟาไว้ในอ้อมแขน ฝ่ามือใหญ่ลูบหัวของมันแผ่วเบาเพื่อไม่ให้ฟักทองซูชิรู้เขี้ยวหรือแสดงท่าทีหวาดระแวงตอนเจอคนแปลกหน้า ปกติแล้วเวลาซึ่งถึงเอามาฝากเลี้ยงเขาจะพาไปไว้ในห้องนอนของตนเอง แต่นี่เขายังไม่ทันได้เอาไปเก็บเลย

“ถ้าเฟยอุ้มไว้แบบนี้ คุณโอเคหรือเปล่าเวลาเดินผ่าน”

“...”

“กลัวใช่ไหมครับ” มองออกได้โดยง่ายเพราะเดียร์มีท่าทีอีกอีก “ไม่เป็นอะไรเลย”

“...”

“แค่คุณบอกเฟย”

“เหมือนผมทำให้คุณลำบาก” เขากลัว...แต่พอได้ยินคำพูดของอีกฝ่ายกลับรู้สึกว่ามันจะไม่เป็นอะไรจริง ๆ หัวใจดวงเล็กเต้นระรัวยามสบกับนัยน์ตาสีรัตติกาล

“ไม่ครับ” รอยยิ้มบางปรากฏแวบหนึ่ง เพราะเดียร์กลัวเขาจึงต้องพาฟักทองไปนอนเล่นบนห้องเร็วกว่าเดิม “คุณตามเฟยมาครับ”

เดียร์พยักหน้า ค่อย ๆ ก้าวเท้าตามเจ้าของแผ่นหลังกว้างไปไม่เห็นแม้แต่เงาของแมวอ้วนเลยสักนิด ความเกรงกลัวจนมือสั่นจางหายไปทีละน้อยและกลับมาเป็นปกติตอนเฟยเปิดประตูห้องสักให้เข้ามานั่งพักหายใจ รออยู่เกือบสิบนาทีที่เจ้าของร่างสูงถึงกลับเข้ามาหา

ริมฝีปากได้รูปเี่ยมเป็นเส้นตรง จากเสื้อยืดโอเวอร์ไซส์ตอนนี้กลายเป็นเสื้อยืดแขนสั้นตัวโคร่งทั้งยังไม่ได้ติดกระดุมเลยสักเม็ด เจ้าของร่างสูงเดินมาหาพร้อมน้ำเปล่าขวดหนึ่ง จังหวะนั้นจำต้องเงยหน้าขึ้นแล้วเอื้อมมือรับเอาไว้ เดียร์กะพริบตาตอนเห็นเสื้อยหนึ่งขอลายสักเล็ก ๆ บริเวณเหนืออกด้านขวา

“คุณสักอะไรตรงนั้นหรอ ถ้ามได้ไหม”

คนถูกถามก้มหน้าลงเล็กน้อย สบตากันชั่ววินาทีก่อนมือใหญ่จะแหวกเช็ตผ้งขวาให้ดู *แมลงปอ* สยายปีกกว้างสีม่วงผสมฟ้าราวกับภาพวาดสีน้ำ ได้ทางเป็นขนนกเรียวยาว มองดูแล้วไม่ใคร่รักแต่...

“สวยมาก”

“ชอบหรือครับ”

“ชอบนะ ทำไมผมถึงไม่เห็นลายนี้ในแฟ้มเลย” เดียร์จำได้ว่าบนแฟ้มนั้นมีอยู่เพียงแค่สองลายที่เพยบอกว่าเป็นลายสักของตนเอง ส่วนรูปที่เหลือเป็นงานของเมื่อก่อน “ผมถามความหมายได้ไหม”

ยังไม่ทันฟังคำตอบแรกก็ถามคำถามสองเสียแล้ว

“น้องสาวเพยชื่อซิงถึง” เขาตอบอย่างไม่วิตอะไร บางลายสักไม่ได้ปิดบังที่มาของมันอยู่แล้ว **“ภาษาจีนแปลว่าแมลงปอ”**

“น่ารัก” เสียงหวานหลุดพูดออกไปตามความคิด กว่าจะรู้ตัวว่าโพล่งอะไรไปก็ตอนเพยถามออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งนั่นแหละ

“หมายถึงอะไรครับ”

“ก็...หมายถึงคุณ สักชื่อน้องสาว น่ารักดีครับ” ไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไรเลยยอมสารภาพตามตรง ก้อนเนื้อภายในอกสั่นไหวอีกครั้ง ตอนคนตรงหน้ายิ้ม

เพยย่อตัวลงจนใบหน้าอยู่ระดับเดียวกันทว่าห่างกันประมาณหนึ่ง ถึงอย่างนั้นยังคงมองเห็นตัวเองสะท้อนออกมาจากนัยน์ตาคู่คมชัดเจน

“เหมือนกัน”

“ครับ?”

“คุณก็น่ารักเหมือนกัน”

ภายในห้องสักเปิดไฟสว่างไสว หลังต่างคนต่างชมกัน
เหมือนมีชั้นบรรยากาศที่ไม่สามารถอธิบายได้ลอยอยู่รอบกาย โชคดีที่มีเสียงเพลงเปิดคลอคลายอารมณ์เหล่านั้น อีกทั้งเดียร์ยังถามกับอีกฝ่ายด้วยว่าทำไมถึงเปลี่ยนเสื้อและได้รับคำตอบกลับมาคือ
‘เพยกแล้วคุณจะให้ผมแว่เลยเปลี่ยนก่อน’

ยอมรับเลยว่าใส่ใจเก่งเป็นทีหนึ่ง

“แอร์เย็นไปไหมครับ” เจ้าของห้องสักลากชั้นวางล้อเลื่อนมาใกล้เตียง การสักต้องคำนึงถึงความสะดวกเป็นหลัก เวลาเริ่มงานใหม่เขาจึงเช็ดแอลกอฮอล์ พันด้วยพลาสติกใสบนชั้นอุปกรณ์และวางกระดาษรองพักเครื่องระหว่างสักใหม่ทุกครั้ง รวมถึงการเปลี่ยนเข็มด้วย

“ไม่ครับ กำลังดีเลย”

“ถ้าคุณหนาวบอกนะ”

“ครับ” เดียร์พยักหน้าขณะปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตแล้วถอดแขนเสื้อข้างซ้ายออก เฝยวนาที่จากนั้นช่างสักหมุนเก้าอี้มาหา สองมือใหญ่สวมถุงมือสีดำเรียบร้อยแล้ว “ต้องทำความสะอาดก่อนใช้ไหม”

“ใช่ครับ”

“แล้วผมต้องอยู่ทำไหน”

“นั่งก่อนได้ครับ แต่ตอนสักคุณต้องนอนนะ” เพยอธิบายให้เข้าใจตรงกัน เขาหยิบกระดาษเช็ดผิวเนียนละเอียดแล้วลงน้ำยาทำความสะอาด คนบนเตียงเงยไปสักพักใหญ่จึงต้องซ่อนสายตาขึ้นมองแล้วส่งเสียงทัก **“เดียร์ครับ”**

“หือ” เจ้าของชื่อหลุดจากภวังค์ เสียงทุ้มต่ำนั้นราวกระซิบใกล้

หุเล่ด้วยซ้ำ แล้วเรียกชื่อเขาตามด้วยหางเสียงลงท้ายแบบนั้น
นี่มัน...

“เพียยังไม่ได้ทำอะไรเลย” เขาพูดด้วยเสียงเรียบเฉย ทว่า
ใบหน้ากลับเปื้อนรอยยิ้มบาง ๆ เมื่อครู่อีกฝ่ายนั่งกัดปากแน่น “อย่า
เกร็งสิ”

“ผมตื่นเต้น” เดียร์ยกมือเกาแก้มแก้้เก้อ พลุลมหายใจออก
แล้วพยายามปรับระดับอัตราการเต้นของหัวใจให้เป็นปกติ

ไม่มีบทสนทนาใดระหว่างการวางแผนลายสัก เพียจำได้แม่นยำ
ว่าเจ้าของร่างกายวางจุดมาร์กไว้บริเวณใด เมื่อได้ตำแหน่งเรียบร้อยแล้ว
จึงบอกให้เดียร์ไปเช็กอีกครั้งหน้ากระจกว่าพึงพอใจหรือไม่ หากไม่มี
อะไรต้องปรับแก้ไขต้องนั่งรอเวลาสักพัก มันจะได้ติดทนไม่จางหาย
ง่าย ๆ ตอนทำความสะอาดระหว่างลงเข็ม

หัวใจดวงน้อยพลันเต้นระรัวมาได้ยินเสียงเครื่องสักทำงาน
แม้เสียงไม่ได้ดังมากเหมือนตอนดูรีวิวดตามคลิป กระนั้นก็ทำให้เขา
ตัวสั่นเป็นลูกนก...กลัวเจ็บชะมัดเลย

ใครหลายคนบอกว่าการสักสีข้างเป็นบริเวณที่เจ็บที่สุด แต่มี
คนบางกลุ่มบอกว่าเจ็บแบบทนได้และไม่เจ็บเท่ากับการสักข้อเท้า
เขาคิดว่าระดับความเจ็บปวดของแต่ละคนนั้นมันไม่เท่ากัน ทว่ายัง
เป็นความเข้าใจอยู่ดี

“คุณ” คนถูกเรียกเงยหน้าขึ้นมอง ทั้งที่ฝ่ามือยังสาละวนอยู่
กับการตັงเข็มสัก เคยชินจนไม่ต้องดูเลยเชียวหรือ “ถามอะไรหน่อย
ได้ไหม”

“ว่ามาสิ”

“มันเจ็บหรือเปล่าครับ”

“นิดหน่อย”

“...”

“จับมือไว้”

“จับแล้วจะหายเจ็บเธอ”

“ไม่หาย แต่ดีกว่านั่งกอดปากไม่ใช่หรือไงครับ”

เพยยื่นมือไปข้างหน้าหลังจบบทสนทนา เขาเดาความรู้สึกอีกฝ่ายออกจากเสียงที่สั่นเครือ สีหน้าแสดงออกชัดเจนว่ากำลังหวาดหวั่น แคมพอฟันสายนดาเพียงไม่กี่นาทีริมฝีปากสียะเร็วมักขบเข้าหากันตลอด เขาเกรงว่าจะหือเลือดก่อนได้สัก

“คุณต้องใช้สองมือนี้ เวลาสัก” เขาเห็นช่างสักใช้สองมือทำงาน แล้วอีกฝ่ายจะยื่นมือให้เขาจับนะเธอ...

“ใช่ครับ”

“แล้วจะให้ผมจับได้ยังไง”

“เพยทำให้คุณได้”

“...”

“แค่คุณบอก”

เดียร์พอรู้ขั้นตอนการเตรียมตัวก่อนสักจึงมั่นใจว่าอีกฝ่ายไม่มีทางใช้มือเดียวระหว่างเดินเส้น

เพยเลยพูดเสริมความมั่นใจเฉย ๆ ว่าสามารถทำได้หากต้องการ พอพูดออกไปแล้วอีกฝ่ายดูผ่อนคลายมากขึ้น กระนั้นหากเจ้าตัวต้องการจริง ๆ เขาจะเดินขึ้นไปหยิบตุ๊กตาบนห้องมาให้กอด

เพยเคยสักให้ตัวเองด้วยมือเดียวตรงข้อเท้าขวา ยังต้องใช้มือซ้ายเข้ามาช่วยตรึงผิวเลย มันเป็นเรื่องลำบากไม่น้อยเพราะช้ากว่าเดิมเป็นเท่าตัว ต้องลงเส้นสลับเช็ดคราบหมึกส่วนเกินจึงคิดว่ามันไม่ควรแน่หากสักคนอื่นด้วยมือข้างเดียวต่อให้ถนัดมากก็ตาม

“ผมคงเป็นลูกค้าคนที่ทำให้คุณลำบากมาก ๆ” เดียร์เอ่ยพลางหัวเราะ ขอบคุณความใจดีของอีกฝ่ายอยู่ลึก ๆ “ผมทนได้แหละ”

“ถ้าคุณเจ็บจนไม่ไหวแล้วอย่าฝืนนะ” เสียงทุ้มย้ำครั้งหนึ่ง “เพยจะหยุดพักให้ครับ”

“ขอบคุณนะครับ” เขาคลายความกังวลไปมากพอสมควร
“แล้วปกติถ้าสักสีต้องใช้เวลาสองวันเลยหรอ”

“ขึ้นอยู่กับเคส ลายเล็กวันเดียวก็เสร็จ ถ้าทหนัไหนนะ แต่ถ้า
ใหญ่มาก ๆ อาจจะต้องมาหลายครั้งเลย” ช่างสักอธิบายอย่างยืดยาว
“ของคุณต้องเก็บรายละเอียดตรงปีกผีเสื้อกับดอกเยอบีร่า ถ้าคุณ
ไหนวันนี้นี้ก็สักสีได้เหมือนกัน”

“ขึ้นอยู่กับผมเลยสินะ”

“ครับ แล้วคุณพร้อมหรือยัง”

“พะ...พร้อมครับ” เดียร์ยกสองมือตบแก้มเบา ๆ เพื่อเรียก
กำลังใจ เอนแผ่นหลังลงบนเตียงแล้วพลิกตะแคงข้างซ้าย

เฟย์รู้ตัวว่าเสียมารยาทกับการเปลือกตสยตามองจิ๋วผีเสื้อ
การมองเห็นอย่างใกล้ชิดทำให้รู้ว่ามันแบ่งออกเป็นสามส่วน บนสุด
ประดับเพชรสีแดงอ่อน ถัดลงมาเป็นผีเสื้อประดับคริสตัลขาวและ
สุดท้ายมีเพชรเรียวยาวสีขาวย่อหนึ่งเม็ดห้อยลงมา

...สวย นั่นเป็นความเห็นของเขา

“อย่าเกร็งนะครับ” เขาไล่ความคิดไว้มารยาทออกไปจากหัว
บอกให้เจ้าของร้านบางเตรียมตัว ก่อนบรรจจตเข็มสักลงบนผิวเนื้อ
อ่อน

ถึงจะบอกก่อนล่วงหน้า ทว่าเวลาที่ความแหลมคมสัมผัสเนื้อ
ก็ยิ่งทำให้เดียร์สะดุ้งอยู่ดี ช่างสักยังคงความนิ่งเฉยไว้ เริ่มจากลงเส้น
ตัวอักษรให้คมชัด ชื่อของเดียร์ถมด้านในด้วยสีดำ ลายสักเดิมจะมี
ผีเสื้อทั้งหมดสี่ตัว แต่เมื่อปรับเปลี่ยนแล้วจึงเหลือแค่สองตรงอักษร
ดีและอี ส่วนตรงเอกับอาร์เป็นดอกเยอบีร่า ส่วนเกววัลย์เปลี่ยน
เป็นการใช้เส้นตัวอักษรเกี่ยวกันไว้แทน ใช้โทนสีสันตไสอย่างชมพู
ม่วง ฟ้า และเหลือง

เฟย์กำหนดน้ำหนักมือและปลายเข็ม เขาอยู่ตรงนี้นานจน
เรียกว่าชำนาญแล้วก็ยอมได้...กระนั้นเดียร์เป็นคนที่สองที่ร้องเรียก

แล้วเขาชะงักมือโดยทันที

“คุณ...”

“เจ็บมากหรือเปล่า” เขาซ่อนสายตามอง ฝ่ามือเล็กนั้นจิกขอบเตียงเอาไว้แน่น “ไหวไหม”

“หะ...ไหว” เสียงหวานแหบพร่า “ตอนลงที่แรกมันแค่สะดุ้ง แต่พอขึ้นสูงมันปวดหนึบ ๆ เลยตกใจเรียกคุณ...ต่อได้เลยครับ”

ชายหนุ่มทิ้งระยะครุ่นหนึ่งแล้วฝึงปลายเข็มลงบนผิวอีกครั้ง เหมือนรอให้ความเจ็บก่อนหน้าผ่อนลงสักนิด เดียร์แม่มริมฝีปากแล้วหุบตาลง เลิกให้ความสนใจกับสีข้างของตนแล้วเปลี่ยนไปโฟกัสเพลงที่กำลังเล่นอยู่ เขาลอบกลืนน้ำลายหลายหนยามลมหายใจร้อนของเพยกระทบผิว

มันเจ็บราวผสานร้อนวูบเป็นจิ้งหะ

นอนฟังเพลงจนไม่รู้เวลาผ่านมานานแค่ไหนแล้ว อีกฝ่ายคอยถามเขาตลอดว่าไหวหรือไม่ ซึ่งยอมรับตามตรงว่าไหวแต่มันก็เจ็บไม่น้อย เมื่อสักครู่เพยบอกว่าสักตัวอักษรเสร็จหมดแล้ว ตอนนี้คงกำลังลงฝีเสือดัวที่สองอยู่

เดียร์ขยับร่างกายเล็กน้อยเพราะนอนค้างท่าเดิมโดยไม่ได้ขยับมานาน แสบไม่มีบทสนทนาระหว่างกันเลยด้วยซ้ำเพราะดูเหมือนอีกฝ่ายจะใช้สมาธิมากกว่าปกติ

“เมื่อยหรือครับ” เพยถามขณะเข็ดหมักส่วนเกินแล้วแหงนมองนาฬิกาเมื่อคนใต้บัญชาเคลื่อนไหว “ขอเพยเช็ดตรงนี้นิดหนึ่งแล้วคุณค่อยขยับตัวนะ”

“อื้อ”

“หิวน้ำหรือเปล่า”

“ไม่ครับ” เดียร์ตอบก่อนข้างสักปล่อยให้เขาเป็นอิสระ ถือเป็นคำอนุญาตให้ขยับร่างกาย “ผมไปส่งกระจกได้ไหม”

“ได้ดี” ชายหนุ่มพักเครื่องสักไว้บนกระดานรอง นัยน์ตาคม

จดจ้องอยู่กับเจ้าของร่างบางภายใต้เสื้อเชิ้ตที่ปลดแขนข้างหนึ่ง ความ
คิดชื่นชมผุดขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ ก่อนมันจะล่องลอยไปยาม
อีกฝ่ายหันมาสบตา มอบรอยยิ้มบางแล้วชี้นิ้วบริเวณฝีเสื้อตัวแรก

“ตอนคุณสักฝีเสื้อตัวนี้”

“...”

“โคตรเจ็บเลย”

“ไหน มาให้เพยดูหน่อยครับ” เรียวคิ้วเฟลอชมวดเข้าหากัน
โดยอัตโนมัติ คนหน้ากระจกเดินกลับมาจนใกล้ชิด นิ้วโป้งภายใต้
ถุงมือสีดำยกขึ้นไล่ผ่านลายฝีเสื้อตัวบน ตอนนั้นเดียร์ไม่ร้องลั่น
เขาจึงคิดว่าไม่เป็นไร “ทำไมคุณไม่บอก”

“มันพอทนได้”

“ลงสีวันอื่นไหม”

“ถ้าคุณไม่มีลูกค้า ลงเลยได้หรือเปล่า ผมอยากเจ็บรอบเดียว”
เดียร์กะพริบตาปริบ เหมือนจะคุ้นชินกับความเจ็บปวด แต่ไม่หรวก
มันเจ็บจัดตลอดเวลา กระนั้นก็ไม่อยากต้องมาน้ำตาวันซ้ำสองแล้ว
“ได้ไหมครับ”

“อา...ก็ได้ แต่เพยบอกก่อนนะ”

“บอกอะไรครับ?”

“ลงสีเจ็บกว่าเดินเส้น ถ้าคุณไม่ไหวให้รีบบอกเพย ตกลงไหม”
ส่วนมากเวลาลูกค้าเจ็บมาก ๆ เพยจะหยุดพักสักครู่หนึ่งพอให้หายใจ
แล้วลงมือต่อ เว้นเสียแต่ว่าบางคนที่ทนไม่ไหวจริงๆ เพราะลายใหญ่
ต้องหยุดกลางทางแล้วมาเพิ่มทีหลัง

“ตกลงครับ”

เดียร์กลับไปประจำตำแหน่งเดิมเพื่อสักต่อให้เสร็จ เขาหลับตา
ลง ขบริมฝีปากในตอนที่เข็มสักสร้างความเจ็บแปลบบนผิวเนื้อ ใช้
เวลาสักพักใหญ่การเดินเส้นจึงเสร็จสิ้นลง

เพยถามเขาอีกครั้งว่าโอเคแน่ใช่ไหม การลงสีต้องถมและขยี้

ซ้ำจุดเดิมเพื่อให้สติติดบนผิว เดียร์พยักหน้ายืนยัน แน่นนอนว่าหยดน้ำตาเริ่มขอบตาทันทีเมื่อปลายเข็มแตะเยื่อ เยื่อเยื่อขึ้นต่อนอีกฝ่ายใช้กระดาษเช็ดคราบส่วนเกิน

แต่เดียร์อดทนเก่ง

เข็มนาฬิกาเดินไปข้างหน้านานพอควร เจ้าของเสียงทุ้มจึงเอ่ยปากชมเมื่อเข็มสีสันสดใสให้แก่ผีเสื้อตัวแรกจนมีชีวิตชีวามากขึ้น

สยายปีกสีฟ้าผสมม่วงตัดกับข้อสีดำ

“เก่งมากครับ”

“แต่เจ็บมากเลย” เดียร์เอ่ยเสียงแผ่ว เขาลืมตาขึ้นมองจึงเห็นว่าเพียยิ้ม “คุณยิ้มอะไร”

“เพียชอบรอยสักคุณ”

สิ้นคำพูด นัยน์ตาคู่คมปรายมอง ความรู้สึกประหลาดแล่นผ่านทั่วร่าง คล้ายบรรยากาศชวนอึดอัดทว่ายังหายใจคล่อง ประหม่าจนทำอะไรไม่ถูกเลย

“คุณชมลูกค้าทุกคนเลยหรือเปล่า” เขาถามด้วยความใคร่รู้ ตั้งสติได้อีกทีตตอนที่เห็นรอยยิ้มของอีกฝ่าย กำลังจะอ้าปากบอกว่าไม่อยากรู้แล้ว แต่ไม่เคยทันสักที

“ชมทุกคนครับ”

“...”

“แต่เพียชอบของคุณเป็นพิเศษ”

ลมหายใจอ่อนออกแผ่วเบาสวนทางกับเสียงของหัวใจ เดียร์ลอบกลืนน้ำลายแล้วเป็นฝ่ายหลบสายตา อัตราการเต้นของก้อนเนื้อภายในอกนะหรือ รุนแรงจนส่งผลให้ร่างกายร้อนวูบวาบ

“คุณพูดเก่ง”

“เพียพูดจริง”

ไม่ใช่หน้าเสียงเอาชนะแต่อย่างใด โทนเสียงนุ่มทุ้มเรียบง่าย

กลับกลายเป็นเครื่องยืนยันว่าเฟยจริงจังกับคำพูดเหล่านั้น

“ถ้าวันนี้ผมสักเสร็จแล้ว ต้องมาหาคุณอีกไหม” เป็นอีกครั้งที่เดียร์ยอมแพ้ เขาเปลี่ยนเรื่องโดยทันที ช่วงที่คุยเซตแลกเปลี่ยนความเห็นเรื่องลายสัก เฟยอธิบายเกี่ยวกับการดูแลแผลคร่าว ๆ มาแล้ว

“ไม่ครับ แต่ถ้าคุณอยากเช็กก็มาได้”

“แล้วถ้าพรุ่งนี้ผมมาหาคุณล่ะ” เดียร์ถามลองเชิงเพราะพรุ่งนี้แผลเขายังไม่ทันหาย เรียกว่าไม่ทันได้ทำอะไรกับมันเลยดีกว่า คิดเสียว่าคำพูดของเขาคงกระตุ้นความคิดบางอย่างได้บ้าง

“คุณจะมาสักเพิ่ม” เจ้าของเสียงถามแต่ไม่หันมามองเหมือนทุกที นัยน์ตาคู่นั้นจดจ่ออยู่กับการถมสีบนร่างกายของเขา **“หรือแค่มาหาเฟย”**

“...”

แน่ชัดว่าอีกฝ่ายคงรู้ว่าเขาไม่ได้อยากสักเพิ่มทั้งที่ร่างกายยังระบมอยู่อย่างนี้ เดียร์ลอบเลียริมฝีปากแล้วขบคิดว่าควรตอบอย่างไร สำหรับเขามันแค่อยากเจอ แต่จะให้มาสักบ่อย ๆ ก็ทนความเจ็บไม่ไหวเหมือนกัน

“รอแผลนี้หายก่อนค่อยสักเพิ่มก็ได้”

เดียร์หายใจสะดุดตอนเสียงทุ้มกระแทกเข้ามาในโสตประสาทการได้ยิน เขาหลบมองอย่างประหม่า คราแรกมันใจว่าคงรับมือได้ แต่การพบกันบ่อยครั้งทำให้ต้องเปลี่ยนความคิด

“ครับ”

การรับมือกับเฟยเป็นเรื่องยาก

และตัวเขาเริ่มตามไม่ทันแล้ว

“ส่วนพรุ่งนี้...”

“...”

“คุณมาหาเฟยเฉย ๆ พอ”

เมื่อเพลอหลงเข้าไปในอาณาเขตที่นายพรานเจ้าเล่ห์กำหนด
ทิศทางเอาไว้ไม่ให้ดันหนี
ลูกกวาดตัวน้อยจึงติดกับดักเข้าอย่างจัง